Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

49

JOI, 5 DECEMBRIE 1968, ANUL II (63)

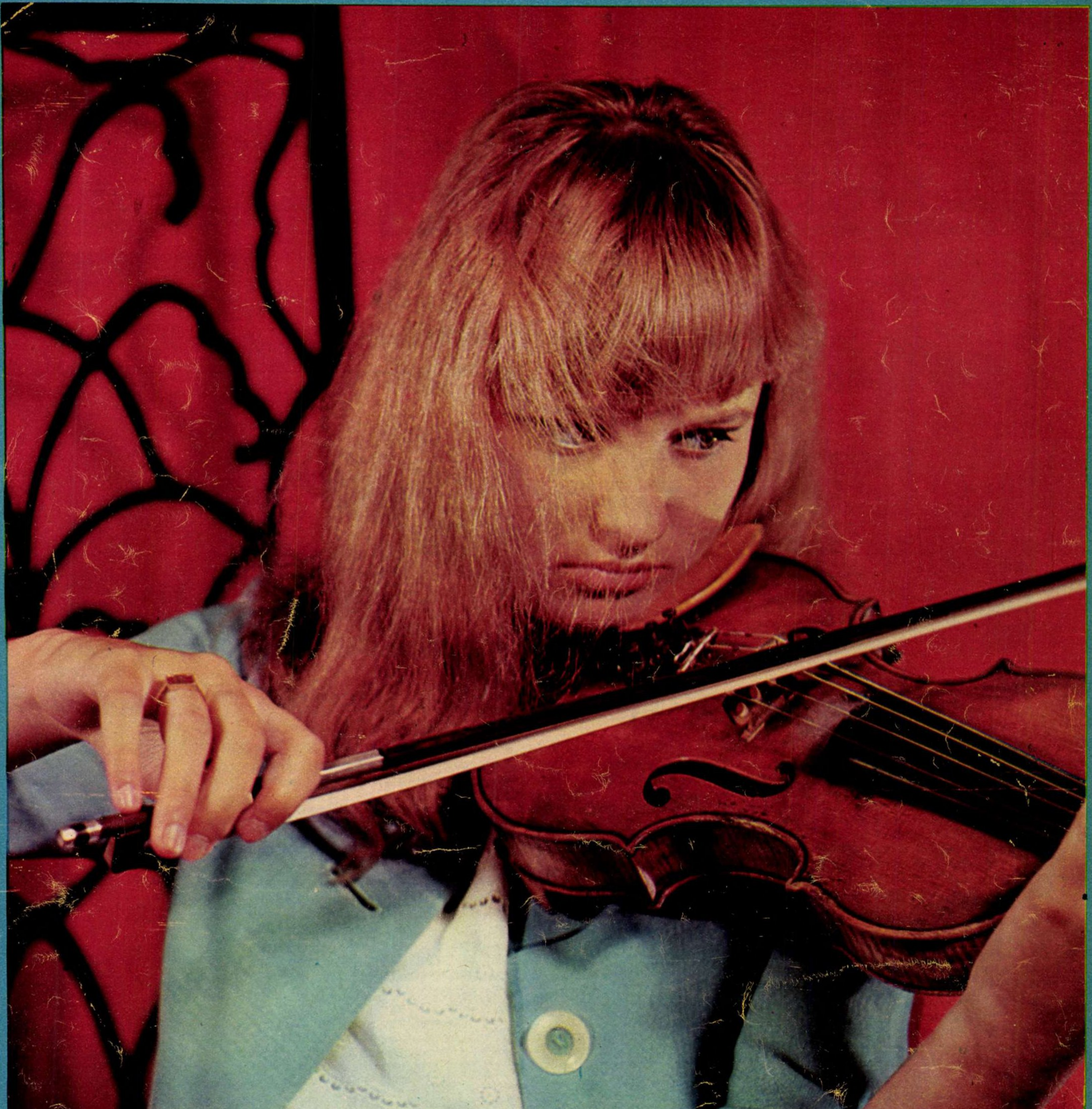

O TÎNĂRĂ SPERANȚĂ A ARTEI INTERPRETATIVE ROMÂNEȘTI — GABRIELA IJAC

SĂRBĂTORIREA SEMICENTENARULUI UNIRII TRANSILVANIEI CU ROMÂNIA

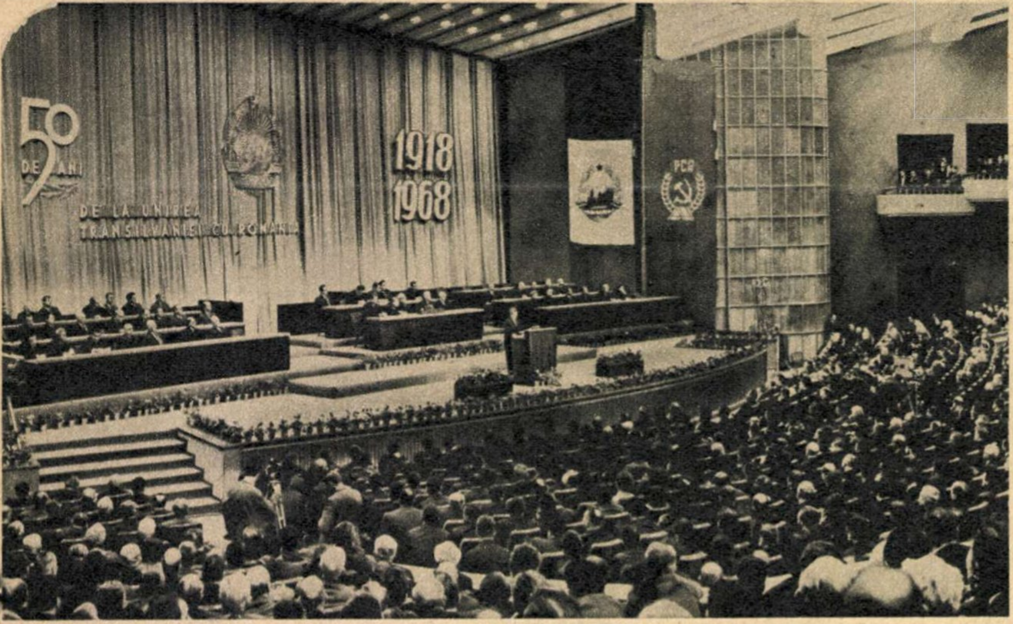
50 DE ANI
DE LA UNIREA TRANSILVANIEI CU ROMÂNIA
1918
1968
PCR

Aspect de la ședința jubiliară a Marii Adunări Naționale.

Întîmpinați cu vii aplauze, conducătorii de partid și de stat, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu au fost oaspeții Municipiului Alba Iulia.

O LUMINOASĂ ANIVERSARE

Luminoasă încununare a aspirațiilor de veacuri ale poporului nostru, rod al luptei înflăcărate, căreia îi stă mărturie întreaga istorie a acestui pămînt, pentru păstrarea ființei naționale, pentru libertate socială, Unirea Transilvaniei cu România a constituit un eveniment crucial, deschizînd calea spre dezvoltarea unitară a națiunii noastre, a statului român modern.

Sărbătorind împlinirea unei jumătăți de secol de la acest memorabil act istoric, poporul nostru și-a adus omagiul bunilor și străbunilor, acelor bărbați demni și viteji, pentru care dragostea de patrie a constituit însăși rațiunea existenței lor. Am evocat cu toții, plini de venerație, figurile marilor voievozi și domnitori, de la Basarab și Bogdan la Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și Iancu de Hunedoara, chipurile legendare ale patrioților și revoluționarilor aflați necontenit în fruntea luptei poporului pentru libertate, dreptate, demnitate.

Reînviind nepieritoare momente de luptă și jertfă din trecut, fiecare din manifestările sărbătorești dedicate semicentenarului Unirii Transilvaniei cu România a reliefat sentimentul de adîncă mîndrie patriotică pe care îl trăim cu toții.

AFIRMÎND AICI, LA ALBA IULIA — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — HOTĂRÎREA POPORULUI NOSTRU DE A MERGE NEABĂTUT PE CALEA DESĂVÎRȘIRII SOCIALISTE, A RIDICĂRII CONTINUE A BUNĂSTĂRII MATERIALE ȘI SPIRITUALE A PATRIEI NOASTRE, NOI FACEM LEGĂMÎNT CĂ VOM ÎNTREPRINDE TOTUL PENTRU TRIUMFUL SOCIALISMULUI ȘI COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA. NIMIC ÎN LUME NU NE VA ABATE DE LA ÎNDEPLINIREA ACESTEI MISIUNI ISTORICE PE CARE ȘI-A ASUMAT-O PARTIDUL COMUNIST ROMÂN — FORȚA CONDUCĂTOARE A ÎNTREGII NOASTRE NAȚIUNI.

Nenumăratele festivități ce au avut loc pretutindeni în țară cu prilejul semicentenarului unirii, festivități culminînd cu manifestările de la Alba Iulia și cu ședința jubiliară a Marii Adunări Naționale, au avut caracterul unor ample adunări în care milioane de oameni și-au reafirmat voința neabătută de a urma politica înțeleaptă a partidului, continuatorul celor mai înaintate tradiții ale poporului nostru, sub conducerea căruia construim o viață demnă, fericită.

1

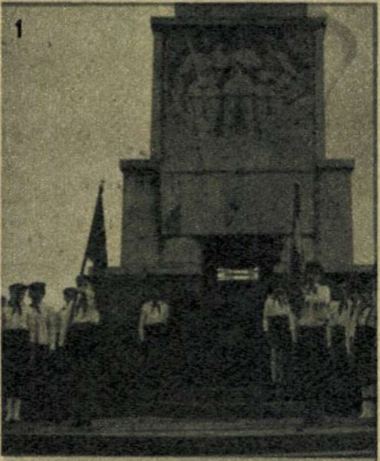

2

Ceremonial pionieresc la Obeliscul închinat memoriei lui Horia, Cloșca și Crișan, de la Alba Iulia (foto 1).

Statuia lui Mihai Viteazul dezvelită la Alba Iulia cu prilejul semicentenarului (foto 2)

ZECI DE MEȘTERI
MARI,
CEI MAI BUNI
ȘCOLARI
VIN LA FESTIVAL
CÎNTÎND DIN CAVAL,
BUCIUMÎND ÎN ZORI,
PE LA CÎNTĂTORI.

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

AU PRINS A SE ÎNVÎRTI HORELE...

Ca la un semn, undeva, în nordul țării, la Școala din Brodina, județul Suceava, s-au ivit dansatorii gătiți cu bundițele lor înflorate. Tot atunci, la Cîmpulung Muscel, au prins a se legăna în pas grațios fete înfășurate în marame vaporoase de borangic, iar la Negrești, coconii băteau năprasnic tropotita oșenească.

Ca la un semn, de sus, dinspre munte, fluierașii din Vaideeni au trimis sunetele lor melodioase pînă hăăăt, departe. Le-au răspuns tulnice din Apuseni, formații de fluierași din Ilfov și Vaslui, soliști vocali din Costești și Giurgiu, formații corale din Bistrița, Tulcea, Arad, Reșița.

Mii, zeci de mii de elevi de pe întreg cuprinsul țării, români, maghiari, germani și de alte naționalități și-au unit glasurile să spună în cîntec și vers despre frumusețile și bogățiile patriei, să cînte recunoștința lor fierbinte pentru tot ceea ce le bucură și încîntă anii tineri. Așa, ca la un semn, în toate școlile, din orașe și sate, din toate colțurile țării, au prins a se învîrti horele...

Începuse Festivalul cultural-artistic al pionierilor și școlarilor!

Fete și băieți, în dorința de a cunoaște, de a-și însuși marile tradiții creatoare, pentru a duce mai departe tezaurul de frumusețe al folclorului, au făcut să prindă viață, cu elan și prospețime, pe sute și sute de scene, nestematele dansului, muzicii și culorii.

Cîntecul, jocul, poezia scăldate în lumina reflectoarelor sînt vrednice preocupări stăruitoare, care lărgesc orizontul spiritual al copiilor, deschizîndu-le ferestre nebănuite către toate zările frumosului.

Și tot în aceste zile, se aleg cele mai bune echipe artistice pionierești, cei mai buni interpreți care vor fi reprezentanți ai județelor la faza republicană a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor. Lor li se vor deschide larg porțile, cinstindu-i ca pe oaspeți aducători de bucurii și frumuseți.

Lor toată prețuirea noastră și urările de succes!

LIDIA NOVAC

▲ Flori și grație...

◀ Corul Școlii generale nr. 7 din orașul Giurgiu.

Băieții cei veseli din com. Izvoarele, jud. Ilfov. ▲

Fluierași din Vaideeni. ▼

370
DE ZILE ÎN ALERTĂ

Dacă ei ar fi fost marinari, ar fi calculat distanța în mile. Dacă ar fi fost medici cardiologi angajați în nemaipomenitele operații de transplant cardiac, ar fi socotit timpul în secunde. Dacă ar fi fost astronauți, ar fi măsurat acolo, în cabina lor spațială, distanțele cu ani-lumină!

(Continuare in pag. 4)

«Zîmbiți vă rog», «Gata». In obiectiv au fost surprinși eroii reportajului nostru.

370 DE ZILE ÎN ALERTĂ

(Urmare din pag. 3)

Dar nefiind nici marinari, nici medici, nici astronauți, ci deocamdată elevi — la *Școala generală nr.2* din *Baia Mare* — măsoară, ca toți elevii, anul cu trimestre și vacanțe! Cînd a fost însă vorba de aprecierea timpului lucrat pe lotul școlar ei au folosit ca unitate de măsură — ziua. Și calculul a ieșit simplu: 370 de zile. Dar să ne întoarcem puțin în timp, pentru a asculta povestea celor 370 de zile...

Comparația cu povestea... Meșterului Manole exista aproape la fiecare copil! 2 000 de semințe de măr sălbatic fuseseră puse să rodească. Au răsărit 1 500 de puieți. Copiii s-au bucurat. Dar bucuria n-a durat mult. Unul după altul, cei 1 500 de puieți s-au uscat! Care să fie cauza? Și fiindcă orice încercare de salvare a pomilor dădea greș, întregul cerc al naturaliștilor era cuprins de neliniște.

Ce era de făcut? Zilele treceau fără să dea vreun răspuns.

Într-o zi, unul dintre băieți a fost străfulgerat de o idee: pîrîul! Și chipul lui se lumina ca în fața unei taine pe jumătate descifrată. Colegii nu prea l-au luat în seamă. Pîrîul! Ei, și? Da, este un pîrîu în spatele lotului. Dar cum să arunci asupra lui vina de ceea ce se întîmplă pe lot?

Atunci nu-i trecea prin minte nimănui că rezidurile de la Combinatul chimico-metalurgic ar putea infecta apa, iar apa, prin infiltrare, omora pămîntul...

După analiza apei în laborator, toți au fost de acord că apa purta în ea reziduri toxice. Ipoteza devenise certitudine!

Și atunci a început lupta pentru însănătoșirea pămîntului! Întregul plan de lucru a fost stabilit amănunțit de către profesorul *Ilieș Octavian*. Apoi pionierii au pornit la lucru. A fost înlocuită întreaga suprafață de 930 mp, cît măsoară lotul școlar cu pămînt sănătos scos de la o adîncime de 1,50 m! Iar pîrîul a fost izolat prin adîncirea albiei!

Sera este laboratorul harnicilor naturaliști.

În toiul activității.

Și *Pop Victor*, și *Coțan Octavian* și *Ionescu Smaranda*, și *Sterlic Francisc*, și *Cornea Maria* ne-au spus că ei toți, — membri ai cercului, — s-au apucat de lucru cu sentimentul că vor trăi o poveste. Nu știau cît va dura această poveste. Și mai ales nu-și închipuiau că va deveni realitate! Se temeau mai cu seamă să se gîndească că tot ceea ce fac ar putea să însemne și un eșec... Munca s-a dovedit pasionantă. Fiecare metru de pămînt însămînțat era o bucurie. Adîncirea albiei a durat zile și zile în șir, dar toți erau veseli. Astfel s-a dovedit că răbdarea, perseverența, scopul precis al unei activități duc spre izbîndă.

Așa s-a desfășurat o istorie pe o durată de 370 de zile! De atunci, pe lotul lor școlar trăiesc și cereale, și vița de vie, și căpșuni, și chiar plante de baltă!

E. SCHIBINSKI

ȘTAFETA NESTEMATELOR

Satul Vulcăneasa, împărțit în două de apa Milcovului, coborîtă odată cu cîntecele din cavale din fabuloșii munți ai Vrancei, mai păstrează și azi vraja basmelor vechi, a doinelor și legendelor. Fiii acestor locuri au adus din alte vremi neprețuitele comori ale folclorului ca și ale portului vrîncean. Pentru ca luceferii țesuți în urzeala catrințelor să nu-și piardă strălucirea din trecut și iile să înflorească în altițe prin cele mai vii culori, elevele din sat împreună cu învățătoarea lor Elena Gigea au alcătuit în numai cîțiva ani cel mai frumos colț etnografic din județul Vrancea. Dar

(Continuare in pag. 13)

ACOLO SUS

De dimineață, Lena scosese lăicerul pe gard, la soare, apoi niște rochii pe care le agăță de stîlpii cerdacului, iar atunci cînd își văzu vecinul prin grădină, începu să cînte. Și, ca să-și facă de lucru, cînd și cînd alunga cu glas tare găinile de pe prispă sau vițelul din ogradă.

Andrei a mormăit ceva, auzind-o, a luat niște hamuri, s-a dus în șură și, pînă spre prînz, tot a cusut la ele, n-a mai dat prin grădină. Și-a aruncat ochii odată, de două ori, la cotiga din drum, care stătea cu piatra în ea; trebuia s-o fi tras mai aproape să încarce cuptorul. Altădată, cînd se crăpa de ziuă, focul la cuptorul de var ardea de mult și Lena mai cobora și prin sat cu treburi. **«Așa, cu noaptea-n cap, Lena?»** întreba careva și ea rîdea: **«Apoi pe la noi, sus, e de mult ziuă!»** Voia să zică, poate, că dacă ei stau acolo pe creastă, prima fereastră în care se uită soarele este casa lor. Casa se afla sus de tot, stingheră și neverosimilă în peisajul sălbatic, arid: arăta, de jos, ca un acoperiș luat de furtună, din sat și zvîrlit tocmai pe omoplatul muntelui. Fusese singura, pînă să-și ridice acolo casă și părinții lui Andrei. Aveau un loc de fîneață, mai de dinainte; iarba creștea înalt și atunci cînd da în spic, abia de se mai vedea coliba. De fiecare dată cînd începea cositul, Andrei își însoțea tatăl și pînă seara se juca fugind după fluturi, care-și luau zborul abia după ce trecea coasa, culcînd brazda. **«Nu te mai băga așa, uite, era să-ți ating piciorul»** zicea tatăl. Și într-un timp, văzîndu-l trist, gîndi că îi e urît singur, n-are cu cine să se joace și-l trimise la casa de alături. **«Du-te, du-te îi zise; văd un copil pe acolo, jucați-vă împreună»**.

Andrei a mers la casa unde toată ziulica o fetiță stătea la cuptorul de ars var. Cînd s-a apropiat, văzuse și niște desene: un zimbru, o oaie, o cetate cu turnuri, păpușa cu păpușă, desenate gros cu cretă pe un buștean c-un capăt în vatră. **«Tu le-ai făcut?»** a întrebat Andrei. Ea stătea pe bulumac întoarsă cu spatele și privea în cuptor. **«Acesta e un vițeluș?»** — **«Un urs!»** veni

ZIUA VENEA MAI DEVREME

POVESTIRE DE ALEXANDRU VERGU

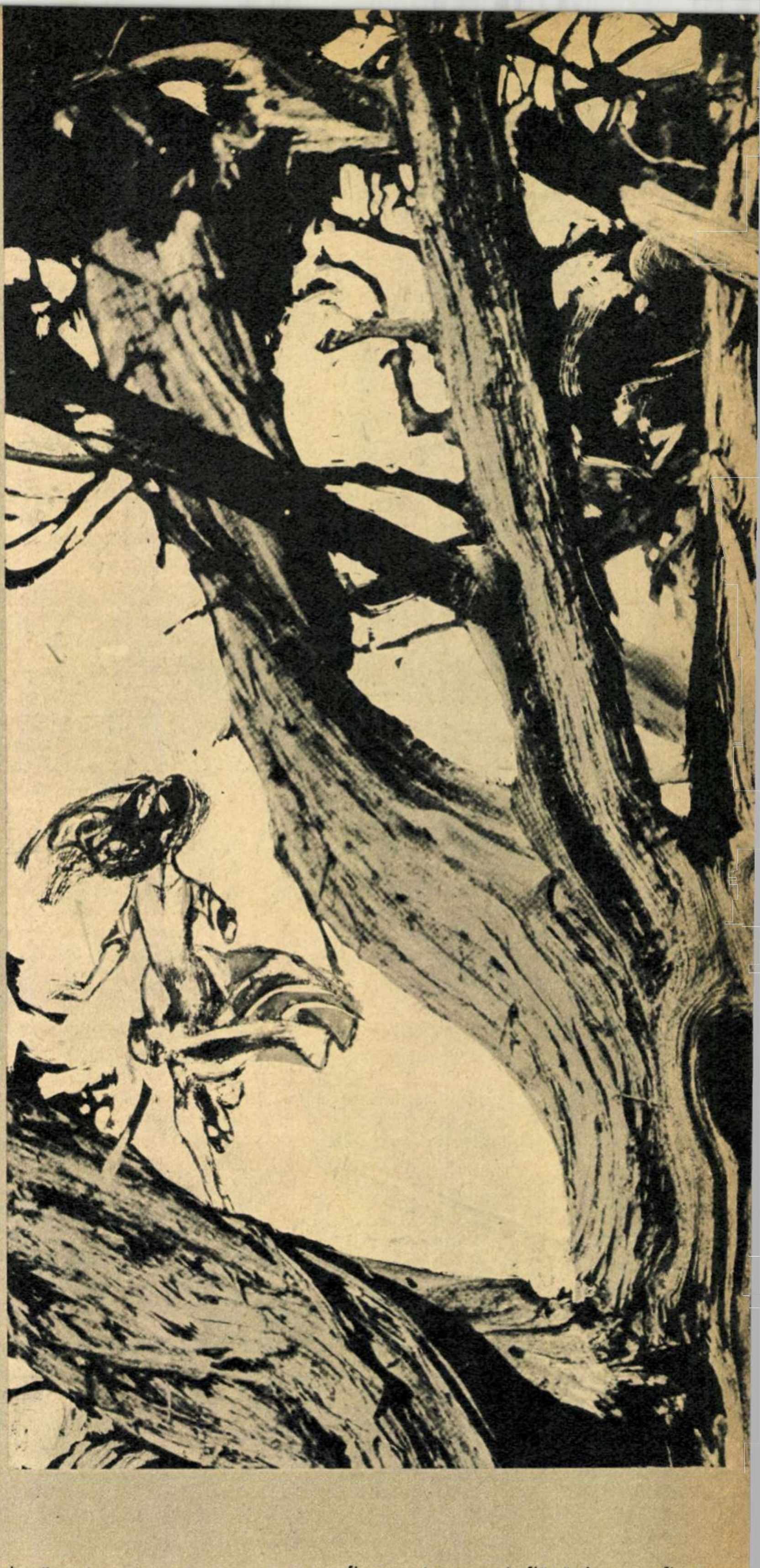

răspunsul repezit peste umăr, parcă să-l sperie. Tîrziu, fata, simţindu-l tot acolo pe băiat, se întoarse. **«De ce ai venit?»** Andrei a mormăit ceva. Ea a înlăturat c-o lopăţică nişte spuză dezvelind un pumn de cartofi copţi, pe care-i mînă cu beţişorul grămăjoară alături şi se ridică, cerîndu-i s-o ajute; au prins amîndoi de buştean şi îl împinseră cu capătul mai în cuptor. Apoi ea reluă locul, culegînd cartofii; frînse unul în pumn, suflă peste el că era fierbinte şi se mută făcîndu-i loc şi băiatului să stea, deşi nu-l luă în seamă. Se uita în vîlvătăile care cuprinseseră buşteanul pe care se mai zărea cetatea cu turnuri şi pe care flăcările o transformau în scrum. Cînd se ridică, nu mai avea nici un cartof; totuşi îl întrebă pe băiat: **«Vrei cartofi copţi?»** El scutură din cap: nu, dar ea a ştiut că vrea, desigur, şi-l trimise s-aducă, să scurme la un cuib, acolo, în grădină. Andrei se şi repezise pe sub stănoagele gardului, dar intră cu capul în nişte sîrme (era o plasă din sîrmă subţire acolo, pusă să nu intră găinile) şi fata ştiind parcă dinainte că aşa se va întîmpla, rîse de el şi-i strigă: **«Puteai să sari gardul, nu e prea înalt!»** şi-l mai întrebă cum îl cheamă. Andrei, veni răspunsul. **«Andrei-prostule,** mai zise ea, **nu scurma cu unghiile că nu eşti găină! Ia un băţ, ceva, şi sapă»,** şi se înecă de rîs cînd el, mai apoi, trăgînd de tufă, căzuse pe spate şi cartofii de pe rădăcină zburaseră ca din praştie în drum.

Apoi, după ce tatăl se angajă la staţia-pilot a funicularului şi şi-au ridicat şi ei casă acolo şi şi-au adus şi lucrurile — Tărcatul pe lanţ şi găinile — Andrei putea merge cu căţelul să străbată împrejurimile şi să le cunoască. Chiar din prima zi a mers cu mult mai departe decît străbătuse vreodată. Era însoţit de Lena care se căţăra pe stînci, ca o capriţă, şi rîdea de el că-l vedea obosit şi neîndemînatic. Cînd s-au întors, spre seară, Lena îl întrebă: **«Pînă unde ai fost? Ai urcat, poate, poate, pînă la cuibul vulturului?»** Andrei nu vru să se laude, — puse cîinele pe lanţ, intră în casă şi nu ieşi decît tîrziu cînd şi-a amintit că n-a închis găinile, atunci a venit la gard să întrebe de moţata lor, o puicuţă neagră care se învăţase să doarmă în coteţ la vecini. **«Ce e, Andrei** — zise Lena, auzindu-l — **ai venit să-ţi iei cioara?»** Într-o altă zi, ea a fost aceea care il strigă la gard, să-i dea un ouşor: **«Ăsta e de la moţata voastră».**

Cît au mers la şcoală, jos în sat, s-au împrietenit mai mult. Andrei ducea şi ghiozdanul ei, şi Lena, fugind înainte o bucată de drum, se aşeza pe-un colţ de stîncă şi-l aştepta. Dar atunci, cînd el nu i-l mai duse cîteva zile la rînd, certîndu-se de la nu se ştie ce, Lena nu mai vru nici să se întoarcă împreună. Şi pentru că aveau cursuri după-amiaza şi ieşeau de la şcoală seara, aproape pe întuneric, se găseau alţi băieţi care s-o conducă pînă acasă.

Lena se mai înălţase puţin, şi băieţii îşi făceau drum sus şi înainte de prînz. Ea apărea în poartă şi-i oprea: **«Mihai, bine că te văd. Ajută-mă să prind purcelul, că uite, a rupt lanţul».** Şi-i punea capătul de lanţ în mînă, după aceea, să-i aducă purcelul acasă! Pe un altul îl oprise la poartă să-i taie o pasăre, zicînd că i s-a strîmbat gîtul tot uitîndu-se în lungul drumului cu puiul sub braţ, să treacă cineva. **«Dar Andrei, vecinul tău, de ce nu ţi-l taie, îl văd pe acasă».** Lena nu vru să spună că sînt certaţi şi că nu-şi vorbesc, ci doar rîse tare: **«E acasă? Nu ştiam».** De altfel în scurtul răstimp cît ea şi Andrei, ciondănindu-se, nu-şi vorbeau, tot mai mulţi băieţi începuseră să urce muntele c-un pretext oarecare, la adunat cioate de foc, sau după mure şi zmeură, sau pur şi simplu să stea căţăraţi pe gard. Într-o zi, Lena, supărată că vedea gardul gata să cadă, lăsat mult pe-o parte **(«Voi mi l-aţi dărîmat!»),** îi puse să sape gropi, să înfigă parii şi să-l îndrepte la loc. Cînd totul fu gata, se înveseli, îi plăcu acest «joc» şi în altă zi i-a pus să facă o bancă lungă pe care să stea. **(«De ce să staţi în picioare?»).** Băieţii s-au uitat unul la altul, ca şi cînd s-ar fi întrebat şi după asta ce o să ne mai dai să facem? Au culcat un brad, l-au curăţat de crengi şi au aşezat mai apoi trunchiul lung de douăzeci de metri pe picioare minuscule încît părea un animal din preistorie, un miriapod uriaş ieşit ca din pămînt acolo, în poartă, sub cei doi fagi.

Andrei se învîrtea prin grădină şi rîdea de ei pe înfundate. Apoi, pentru că se făcuse de acum băieţandru şi îi era peste mînă să nu facă nimic (acasă la el nu prea era ce), s-a prins să-i fie de ajutor tatălui Lenei; mergeau împreună la cărat piatră de var, pe care o aduceau dintr-un pinten de munte. După fiecare transport, flăcăul se umfla în piept, se simţea mai puternic şi după ce o stivuiau lîngă cuptor, îşi îngroşa glasul, zicîndu-i Lenei: **«Ai grijă şi coace ca lumea pita aia!».** Lena arunca cu un bolovan după el, auzindu-l dînd porunci, pe urmă rîdeau o oră întreagă.

Cînd şi unul şi celălalt au împlinit 14 ani şi au mers de-au primit buletinul de identitate, la întoarcere, pe drum, îşi tot treceau unul altuia documentul acela îmbrăcat în coperte din pînză, miroseau cerneala proaspătă şi-şi citeau numele cu glas tare, de parcă atunci şi-l auzeau pentru prima oară.

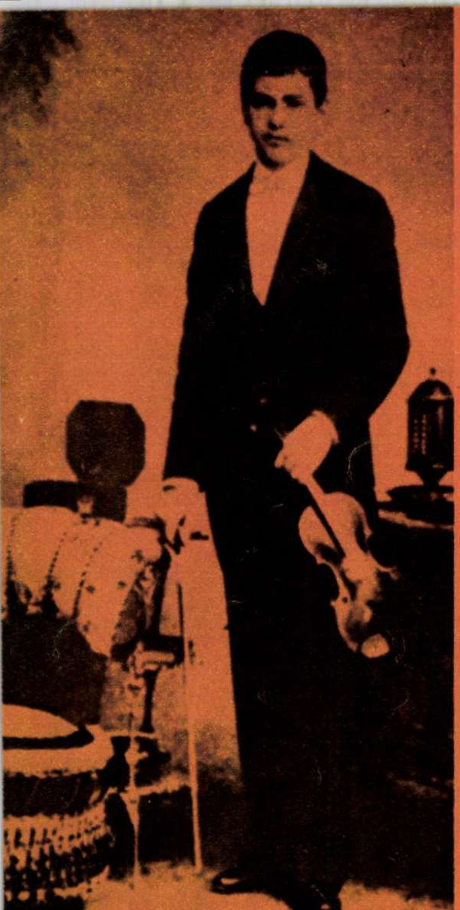

La 13 ani, Enescu pleca la Paris să-și continue studiile, dar la vîrsta aceea, programele concertelor sale erau ale unui artist format.

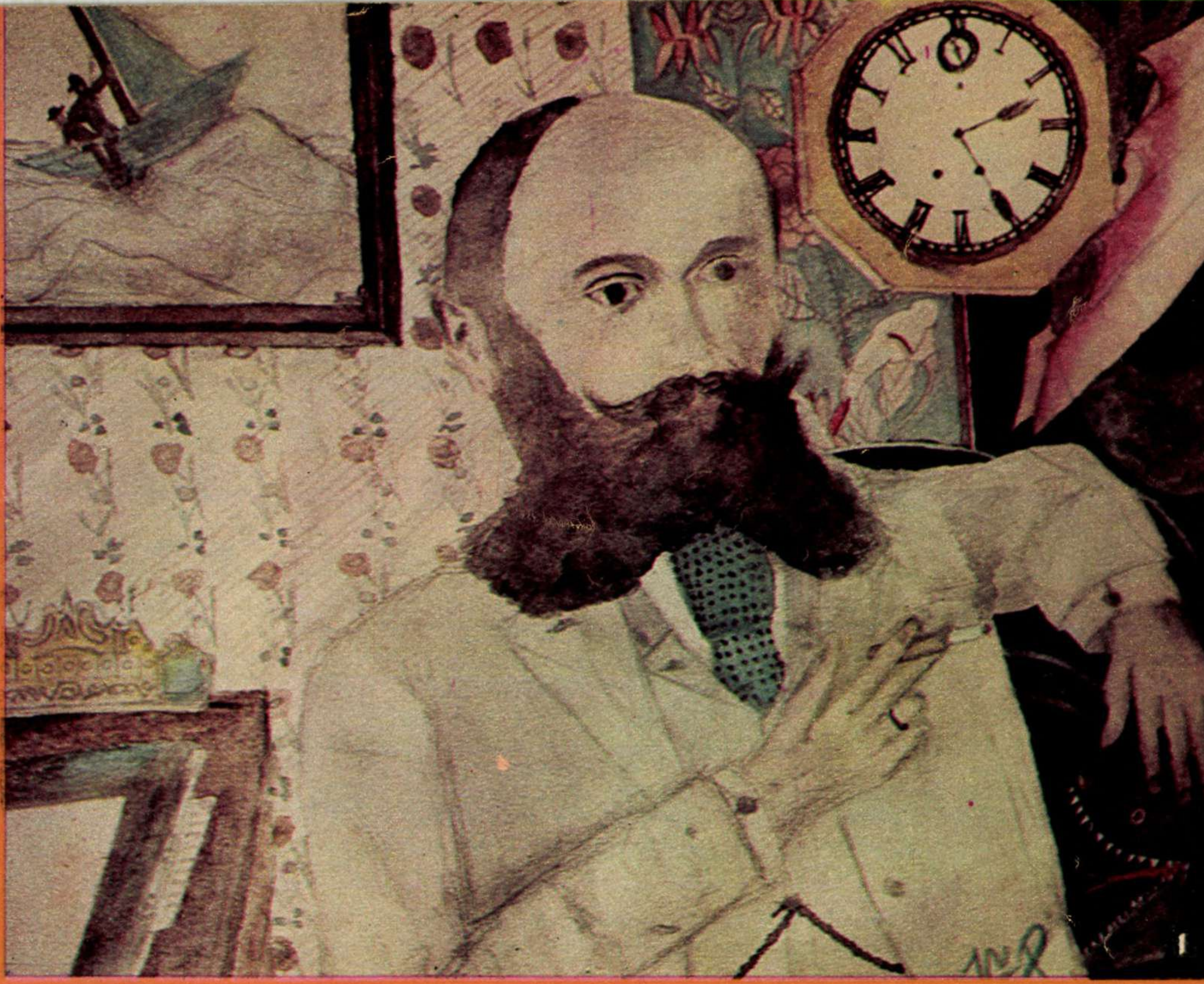

1

GEORGE ENESCU

SCRISORI CĂTRE MAMA

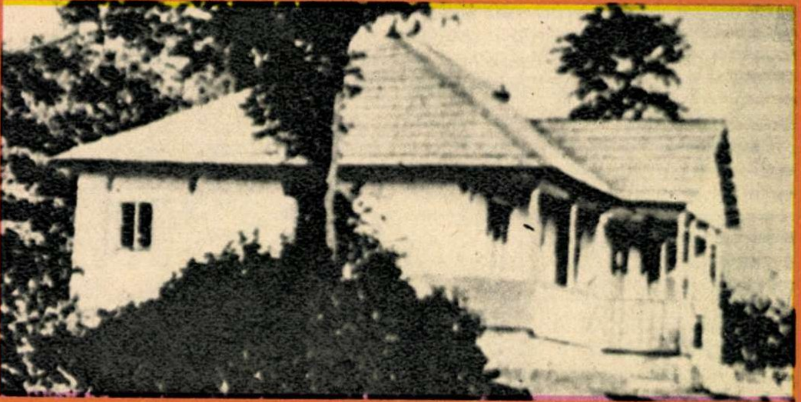

Casa din Liveni, în care s-a născut George Enescu. Despre locurile natale marele muzician avea să scrie cu nostalgie: «plaiuri moldovene cu lanurile de orz și porumb, cu peticele de păduri bătrîne la orizont și cu vechile sate pierdute între sălcii.

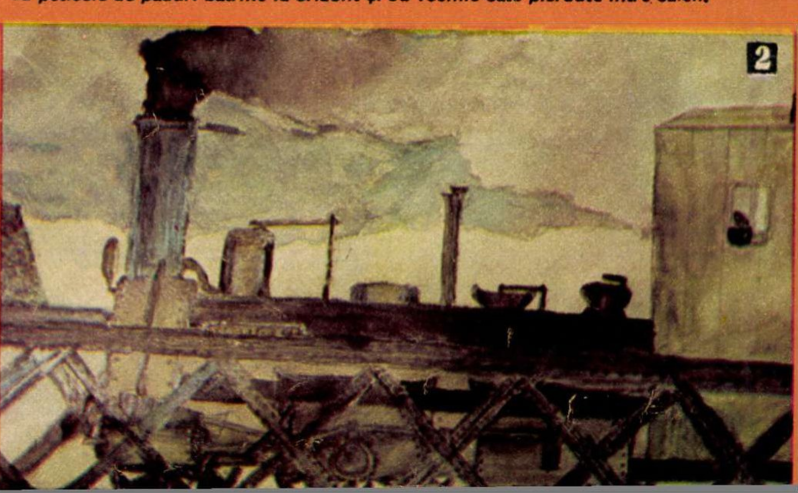

2

Copilului George Enescu îi plăcea să deseneze (1 și 2).

În istoria muzicii contemporane s-au scris multe pagini despre marele nostru George Enescu. În afara capitolelor dedicate creațiilor sale artistice, există multe relatări despre copilăria și tinerețea sa.

Fire de o rară sensibilitate, Enescu a nutrit o profundă dragoste, plină de respect, față de mama sa. Scrisorile pe care el i le-a adresat constituie o adevărată comoară de idei și sentimente generoase. Bunătatea, blîndețea, modestia, voioșia au fost calități ale omului Enescu, care au cucerit pe cei care-l admirau pe artistul Enescu.

Scrisorile familiale au rămas mărturii ale dragostei pe care toată viața marele muzician a închinat-o, cu adîncă smerenie, mamei sale. Nici o clipă, chiar cînd Enescu a cunoscut celebritatea, acesta n-a încetat să-i scrie mamei sale în stilul său particular: frază scurtă, telegrafică, cu multe note vesele.

Iată cum se adresa el de obicei mamei sale: *Sănătate, mamă! Cu voie bună, mamă! Cu voie bună, cu sănătate, cu chef și cu veselie, mameleben!*

Și iată cum încerca să-și înveselească mama, semnînd: *Ghiță! Ghițișor! Ghițulea! Ghițikuțișor! Ghițișorikuțkițkișor! Ghițăguță! Ghițișoraș! Ghiț-Ghiț-Ghiț!*

Cînd sosea într-un oraș nou, pentru concerte, Enescu cumpăra 10—30 cărți poștale ilustrate pe care le expedia mamei sale în aceeași zi.

O LUCRARE ENESCIANĂ PENTRU CEI DE VÎRSTA CUTEZĂTORILOR

ERA ÎN VARA ANULUI 1946. PROFESORUL NELU IONESCU, CUNOSCUT AUTOR DE MANUALE ȘCOLARE DE MUZICĂ, SE ADRESA ÎN SCRIS MAESTRULUI GEORGE ENESCU CU RUGĂMINTEA DE A COMPUNE UN COR PENTRU COPII. NU SPERA SĂ PRIMEASCĂ UN RĂSPUNS PREA REPEDE, GÎNDINDU-SE LA PREOCUPĂRILE MAESTRULUI ȘI LA PREȚIOSUL SĂU TIMP. IATĂ, ÎNSĂ, CĂ LA PUȚINĂ VREME DUPĂ ACEEA, LA UȘA PROFESORULUI BĂTU ÎNSUȘI ENESCU. «AM ADUS. SĂ ȚI-L CÎNT...» — I-A SPUS EL DIN PRAG... DUPĂ CÎTEVA CLIPE, AȘEZAT LA PIAN, MAESTRUL DEPĂNA O MELODIE CALDĂ, CUCERITOARE, DE O ADÎNCĂ MEDITAȚIE, PE VERSURILE POETULUI AL. T. STAMATIAD.

ERA COMPOZIȚIA MUZICALĂ «LINIȘTE». VERSURILE, «TAINIC NOAPTEA SE COBOARĂ — PESTE VĂI ȘI PESTE DEALURI»... SE ÎNVĂLUIAU ÎNTR-O SUAVĂ MELODIE.

MANUSCRISUL PURTA DATA DE 8 IULIE 1946 — TEȚCANI. AȘADAR, SE GÎNDI PROFESORUL N. IONESCU, MAESTRUL ÎNCEPUSE SĂ COMPUNĂ DE ÎNDATĂ CE PRIMISE SCRISOAREA.

MANUSCRISUL AUTOGRAF AL CORULUI S-A PĂSTRAT PÎNĂ ACUM UN DECENIU ÎN COLECȚIA PROFESORULUI, CÎND A FOST DESCOPERIT DE NOI. DIN PĂCATE, EL NU A VĂZUT NICI PÎNĂ AZI LUMINA TIPARULUI, DAR EL VA RĂMÎNE PENTRU TOTDEAUNA UN OMAGIU PLIN DE DRAGOSTE, ADUS DE ENESCU COPIILOR.

Muzicologul VIOREL COSMA a avut bunăvoința de a oferi revistei noastre pagini cu documente enesciene inedite.

Tatăl
lui George:
Costache Enescu

Mama:
Maria Enescu.

**Viena: 20 Iulie/2 August 1905 —
9 1/2 ore dimineața**

Mameleben,

Pentru moment mă aflu într-o cafenea din Viena unde-s în treacăt; Alaltăieri seara am plecat de la Paris, am voiajat 2 nopți și ziua ieri, trecînd prin Svițera, și mai dinioară, des dimineață, am sosit aicea (...).

...Zilele din urma n-am prea făcut mare lucru, și cu toate acestea am fost obligat să stau pentru lecțiuni ce mai aveam, de-acolo comisioane de făcut, lucruri de cumpărat, și mai multe altele. Știi că D-ra Ventura s-a distins la concursurile ei; a avut premiul 1-iu de tragedie și al 2-lea de comedie — portretul ei a fost reprodus în toate jurnalele ilustrate pariziene... breee!

În sfîrșit dintre toți tinerii artiști ai noștri numai bietul Boscoff a cam rămas în urmă. Dar să sperăm c-o să reușească la anul, sărmanul băet! Ce mai noutăți altfel pe acolo? (lipsesc cartea sau cărțile poștale ilustrate următoare).

A răsfoi scrisorile lui Enescu înseamnă a pătrunde în universul spiritual al unui mare artist, care dincolo de muzica lui, și-a iubit cu pasiune semenii și mai ales părinții.

Anul 1926. George Enescu — împreună cu Jaques Thibaud, cunoscut violonist francez, și dirijorul George Georgescu. ▲

Începea ideea pe prima scrisoare, lăsa fraza neterminată, și continua pe următoarea pînă termina cele 10—30 de ilustrate. Scria din gară, din tren, din restaurantul unde lua masa, de la vama unei frontiere. Fiecare concert, vizită, repetiție, lecție, spectacol era comentat cu mama sa, așa cum se vede din următoarele scrisori.

Paris, Vineri în 16—29 Decembrie 1905

Mamițichi,

Tare am de lucru acuma!

Duminică la Lille s-a petrecut de tot bine și jurnalele m-au lăudat mult; la 12 ianuarie stil nou plec la Toulousa-n sudul Franței unde mi se cîntă Rapsodia și cînt și eu.

De-acolo concertele mele care-s la 2 și la 8 februarie stil nou trebuie să le studiez vîrtos. În sfîrșit trebuie să gătesc bucata ceea pentru instrumente de aer numaidecît. Plus invitații etc. tare-s ocupat, așa că mă ierți dacă nu-ți scriu mult.

Sănătate și voie bună.

Ghiță

**Toulouse 31 Decembrie 1905 —
13 Ianuarie 1906**

*Cu sănătate și voie bună mameleben, *)*

Iată-mă și la Toulouse! Am plecat de la Paris alaltă seară; Jean m-a acompaniat la gară, unde am mîncat împreună. Am voiajat toată noaptea și ieri dimineață am sosit aici. Am tras la hotel, am dejunat și după dejun repetiție. Nu știi cît de frumos cîntă «Am un leu și am să-l beu»... de tot splendid! Desearä-i concertul; în plus de rapsodia mea executată de orchestră, eu o să le cînt un concert de Mozart, o romanță de Beethoven și o bucată de Paganini.

Mîine după dejun iau trenul și pe la miezul nopții-s înapoi la Paris. Și-apoi pe urmă încep la Colonne repetițiile simfoniei mele; gîndește-te că a cetit-o deja azi cu orchestra și eu nu eram acolo s-o aud! Ce rău îmi pare! O însărcinasem pe D-ra Fauty să asiste cel puțin D-ei și să-mi spue cum s-a petrecut, așa că D-ei pe urmă mi-a telegrafiat că s-o petrecut minunat și fără mine.

Tare am mai necăjit săptămîna asta cu părțile copiate a bietei simfonii! Dar de-acum merge!

Cu sănătate și voie bună

Ghiță

De cele mai multe ori, Enescu glumea cu părinții, comentînd ilustrația cărților poștale. La 10 octombrie 1903, trimetea următoarele rînduri pe verso-ul unui desen ce reprezenta două pisicuțe cîntînd la pian și chitară: «Iată muzică frumoasă, mameleben». **Un an mai tîrziu o altă ilustrată: un violonist cînta, iar pisica, speriată de scîrțîitură, alerga printre picioarele interpretului:** «Iată-mă-s! Sănătate! Ghiță!» **îi spune Enescu.**

Anul nou sau onomastica părinților nu trecea niciodată neobservată. Fie o scrisoare de felicitare, fie o telegramă pornea cu regularitate. Uneori din scrisori străbate o grijă filială, duioasă. Alteori, Enescu se adresează îngrijorat, fiindcă luat de vîrtejul preocupărilor, a trecut o zi fără să-i scrie mamei.

Paris 1/14 Ianuarie 1905

Hurra!

Să trăim de anul nou, în veselie și fericire, cu sănătate și viață lungă

Ghiță

**Ploiești, Sîmbătă dimineața
17/30 Septembrie 1905**

Ei, mameleben, ți-am făgăduit c-am să te necăjesc? Iată o carte poștală cum îți plac matale; uite ce fetiță drăguță și ce coconași nostimi... zi și mata că nu-i frumos! Cum ai ajuns mata la Mihăileni? Ți-a tocat Domnica vîrtos? Cît ce mă privește pe mine am avut o noapte bună... tare-mi place mie să dorm în vagonul de dormit! Pare că mă leagănă vuietul cela asurzit. Azi dimineață am și mîncat 2 ouă și-o cafea. Acu-mi rămîne să mă mai duc la bărbier, și pe urmă-nainte!

Cu sănătate și veselie

Ghițăghiț

Dorohoi, 22 Martie 1902

Îți recunosci tîrgușorul, mamă? Ce mai faci? Scrie-mi vreo carte poștală.

Sănătate.

Ghiță

Paris 9/22 Ianuarie 1905

Scuză-mă, mameleben, că ieri mi se pare că nici nu ți-am scris, dar am fost grozav de ocupat: repetițiuni, lecțiuni, rendez-vousuri, și seara un concert, toate aceste fără interrupțiune, așa că n-am avut un moment liber. Concertul a și mers foarte bine (...).

Acuș dejunez la Benac, pe urmă acompaniez într-un concert compoziții de-ale mele, pe urmă cînt într-o matinee. Mă rog, lucru!

Cu sănătate și voie bună.

Invidia îi era complet străină lui Enescu. Succesele colegilor români la Paris îl bucurau și el ține să le împărtășească mamei sale:

Am ales pentru voi o scrisoare a lui Enescu către mama sa, în facsimil. ▼

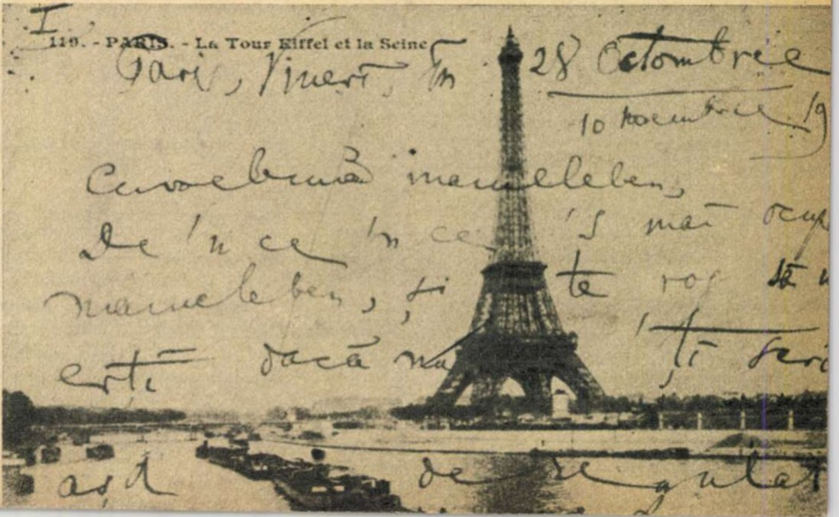
I
119. - PARIS. - La Tour Eiffel et la Seine
Paris, Vineri, în 28 Octombrie
10 Noembrie 19
Cu voe bună mameleben,
De'n ce 'n ce 's mai ocup
mameleben, și te rog
erți dacă nu îți scri
așă de regulat

---

* = mămico. diminutiv în limba germană.

EXCURSIE PE GLOB

CĂLĂTORIND PRIN

VENEZUELA

REPORTAJ DE EUGEN POP

- FARMECUL UNUI ORAS
- PRIN DESERT-cu indienii MOTILONI
- „OAZA“ din CAMPO-BOSCA

Una din celebrele atracții ale orașului Maracaibo din Venezuela este uriașul pod «aruncat» peste nesfîrșita întindere de ape ale unui lac care poartă același nume ca orașul.

Cu o lungime de aproape 9 kilometri, faimosul pod poartă un nume care prin sonoritatea lui pare anume ales pentru a se potrivi cu silueta impozantă și cutezătoare a construcției: «Puente General Rafael Maria Urdaneta».

Impresia pe care o ai atunci cînd pornești cu mașina peste «Puente» este stranie; ești tentat să crezi, tot timpul, că drumul de ciment și oțel ce înaintează spre zările nesfîrșite ale apelor nu se va termina niciodată.

Abia după ce am parcurs vreo 3—4 km din drumul întins peste ape, gazda noastră, un tînăr inginer petrolist, pe nume Marquez, ne-a propus să aruncăm o privire îndărăt. Atunci orașul Maracaibo ne-a apărut cu adevărat în toată desfășurarea sa. Încolăcit în jurul curburii lacului, el este durat din piatră și cărămidă, totul zugrăvit în alb. A fost o idee fericită a arhitecților, care au conceput profilul actual al orașului, de a obține acest contrast armonios între albul construcțiilor și revărsarea torentului de culori pe care-l oferă verdele miilor de palmieri de pe țărmul lacului, precum și jocul tuturor nuanțelor de curcubeu de pe oglinda apelor, și care în fiecare perioadă a zilei își schimbă tonalitatea dominantă. Dimineața, în zori, un mov aprins se prelinge peste lac împrăștiat de reflectorul aurorei, iar spre amiază, parcă din adîncuri, urcă la suprafață un verde aspru, căruia astrul solar îi împrumută nuanțe mai dulci. Deodată, atenția ne este distrasă de apariția pădurilor de sonde ale lacului Maracaibo.

SPĂLAREA NISIPULUI AURIFER

Venezuela este o țară nespus de bogată în petrol, iar zona limitrofă lacului Maracaibo, ca și solul din adîncuri conțin imense rezerve din această avuție naturală. Fără existența petrolului, Maracaibo ar fi fost, poate și astăzi, doar un pitoresc orășel de pescari.

În timp ce ne continuăm drumul spre o mică așezare cu numele Altagracia, de pe celălalt mal al lacului, inginerul Marquez ne atrage atenția asupra reflexelor apei devenită brusc de o strălucire uleioasă. Cauza: ne aflăm în jurul sondelor. Petrolul a răzbit încă de mult la fața apei. Eflorescența de culori pe care le scot razele soarelui din petele de petrol a stîrnit odinioară imaginația indienilor Goajiras. Pentru ei, petele lunecînd pe fața apei reprezentau un «joc» al zeilor pe care l-au denumit «menes». Nici nu bănuiau măcar că gudronul natural pe care-l foloseau în scopuri medicinale are vreo legătură cu jocul de oglinzi al insulelor de țiței din laguna Coquivacoa (denumirea indiană a lacului pe care, mai tîrziu, spaniolii l-au botezat Maracaibo). Primul puț de petrol a fost săpat în 1865, dar uriașele rezerve de țiței de sub lacul Maracaibo s-au descoperit mult mai tîrziu. Această bogăție a subsolului venezuelan a fost însă acaparată de firme străine. Numai o mică parte a veniturilor obținute de pe urma petrolului reveneau Venezuelei. «De cîțiva ani — precizează inginerul Marquez — încercăm să închidem canalele prin care se scurg din țară bogățiile care, de fapt și de drept trebuie să aparțină națiunii venezuelane. Poate ați auzit — continuă el — că noile zăcăminte descoperite nu mai sînt concesionate firmelor străine».

Pe neobservate, mașina noastră a părăsit podul și, la un moment dat, ni se pare aproape ciudat că nu mai călătorim «deasupra» apei. Ținta drumului este «Campo Bosca», o unitate industrială pentru pomparea și filtrarea petrolului, aparținînd Corporației Venezuelane a Petrolului (C.V.P.).

Căldura umedă și înăbușitoare de pe țărm se schimbă pe încetul într-o dogoare greu de suportat. Trecem prin regiuni de deșert aproape fără nici o vegetație. Vedem doar cîțiva cactuși uriași izolați, ale căror ramuri par niște brațe încremenite într-un gest de deznădejde. Din cînd în cînd dăm, totuși, de cîteva oaze cu vegetație anemică, oferind prin sursa de apă pe care o indică un loc cît de cît prielnic pentru închegarea unor așezări de indieni. Și, peste 10—15 minute, intrăm într-un cătun. Indiene bătrîne fumează și urmăresc cu privirea indiferentă trecerea mașinii noastre. Dar iată că apar copiii satului, înghesuindu-se spre portierele mașinii. Dar nici motorul și nici volanul nu-i interesează; sînt atrași de șuvoiul de aer rece al instalației de aer condiționat din mașină. O privire, un gest abia ghicit al uneia din bătrîne îi face însă pe copii să dispară de îndată în colibele din paiantă. Bătrîna ne măsoară cu o căutătură de loc prietenoasă și nu se îmbunează nici atunci cînd, pentru un fruct de ananas, Marquez îi plătește, fără nici o vorbă, prețul piperat de 18 bolivari.

— Sînt indieni dintr-un trib de motiloni — ne spune Marquez, la ieșirea din sat. Motilonii reprezintă o ramificație a indienilor Goajiras. Poate v-a mirat ostilitatea bătrînei. Într-un fel este explicabilă. Motilonii au crezut, și cred și acum, că mașinile, pompele de petrol fac parte dintr-un dispozitiv de luptă împotriva lor. Faptul că mașinile și mirosul petrolului au răvășit liniștea în care trăiau, tulburînd izolarea în care era cufundată viața tribală, le justifica această suspiciune. Și nici astăzi nu sînt rare cazurile cînd elicopterele întreprinderilor petroliere sînt atacate cu săgeți trimise în urma lor din cine știe ce ascunzișuri ale pustiului de indienii motiloni.

Povestirile lui Marquez despre motiloni ne fac să uităm peisajul monoton, iritant, pe care-l străbatem de cîteva ore, și iată-ne la Campo Bosca. Este o adevărată «oază industrială» în plin pustiu. Instalațiile de prelucrare a petrolului sînt foarte moderne, dar ceea ce solicită în primul rînd luarea aminte este pătrunderea tehnicii în această lume a cactușilor răzleți, în ținuturi lăsate de izbeliște, al căror ritm de viață a început să fie potrivit după ceasul secolului XX.

...Seara, cînd ne-am întors la Maracaibo, inginerul ne-a arătat pe drum locul de unde, în 1922, din apele lacului, a izbucnit fantastica trombă de țiței... Nimic nu mai evocă tabloul de atunci al lacului. Doar lăsînd frîu liber imaginației poți să-ți închipui că apele stacojii în care se topeau văpăile asfințitului mai poartă și acum dogoarea flăcării uriașe care a vestit existența oceanului de petrol de sub lacul Maracaibo.

COLȚ PITORESC PE ȚĂRMUL LACULUI MARACAIBO.

ÎNAINTE DE SĂRBĂTORIREA RECOLTEI

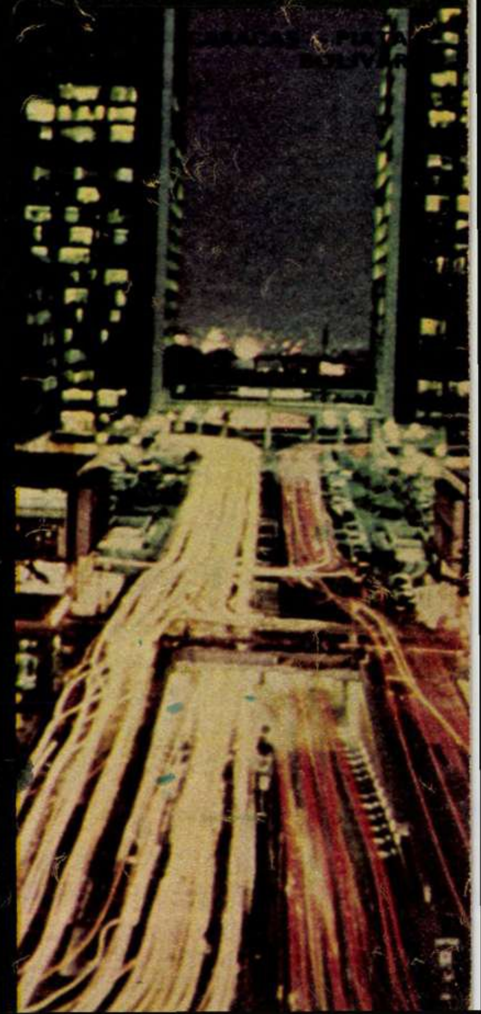

COPIII DE PE TOATE MERIDIANELE FAC SPORT

▲ *Copil aborigen (Australia), înarmat cu bumerang și scut protector.*

Ne-am obișnuit, mari sau mici, să vedem în practicarea sportului un mijloc de recreere, de destindere și de armonizare și înfrumusețare a corpului. Știați însă că în unele țări, îndepărtate și mai puțin cunoscute, în unele teritorii ale lumii, copiii (ca și părinții lor), practică cu pasiune, de la o vîrstă fragedă, o mulțime de sporturi (dintre care unele cu totul străine nouă), în condiții cu totul deosebite, urmărind, în primul rînd, să-și cultive prin ele forța fizică și îndemînarea — calități absolut necesare vieții de toate zilele, procurării hranei, apărării de fiare și de dușmani?

Recunoașteți că unii dintre voi se uită cu o spaimă greu de ascuns la frînghiile și scările de la trapez. Deși n-au decît 3, cel mult 4 m înălțime, cățărarea pe ele vi se pare o aventură tot așa de îndrăzneață ca traversarea solitară a Atlanticului. Ei bine, există copii, cam de aceeași vîrstă cu voi, care știu și pot să se cațere la înălțimi amețitoare, de zece ori mai mari într-un timp record. În insulele din Oceania, copiii se cațără cu o dexteritate demnă de invidiat pe arbori foarte înalți, din care culeg fructe. Exercițiul acesta se deprinde aici de la 6—7 ani și se practică după o tehnică anumită: pe arborii subțiri, cel care se cațără apucă tulpina cu mîinile și, ținîndu-și corpul depărtat, se sprijină în tulpină doar cu tălpile picioarelor. Pe arborii mai groși, el se folosește de un curmei de liană de capetele căruia, după ce-l trece pe după trunchi, se ține zdravăn cu mîinile, iar cu tălpile picioarelor sprijinite de copac se împinge în sus. În altă parte a globului, în pădurile virgine din Noua Guinee, pentru a scăpa de urmărirea fiarelor sau a papuașilor canibali, piticii negritos (un neam de negri de statură mică) se urcă în vîrful copacilor înalți, folosindu-se de lianele care atîrnă de ramuri, la fel ca acrobații din circurile noastre. Și, se-nțelege, nici copiii nu rămîn la sol în asemenea împrejurări...

Sporturile nautice sînt mult apreciate și îndrăgite de către popoarele care trăiesc pe malurile mărilor, oceanelor, fluviilor și marilor lacuri. Havaienii sînt renumiți ca unii dintre cei mai buni și curajoși înotători din lume. Pentru copiii lor înotul e un lucru la fel de obișnuit ca și mersul pe jos. Ei se cufundă în apă unde stau 3 pînă la 4 minute, prinzînd peștele cu mîna sau cu gura și, uneori, trecînd chiar pe sub pîntecele unor vase. Performanțele acestor copii — neomologate, se-nțelege — par fantastice pentru noi și posibil de-a fi realizate doar de către... scafandri.

La recenta ediție a j.o. din Mexic, sutele de milioane de spectatori și telespectatori au constatat cu uimire un fenomen neașteptat și aparent inexplicabil: negrii, denumiți cu simpatie «oamenii de ciocolată», au dominat categoric majoritatea probelor de atletism, și mai ales pe cele de sprint. Și cum ar fi fost altfel cînd săritura, alergarea de viteză sau rezistență sînt sporturi pe care ei le practică în mod obișnuit, de la cea mai fragedă vîrstă, zilnic chiar, și le transmit din generație în generație? Copiii din tribul bantușilor (trib african, ai căror membri sînt oamenii cei mai înalți din lume, talia lor mijlocie fiind de 1,90 m) practică în mod obișnuit săritura în înălțime. Servindu-se de o movilă de pămînt înaltă cam de 30 cm, ei pot să sară în mod normal peste o coardă întinsă între doi copaci la înălțimea de 1,50 sau 1,60 m, cei mai buni dintre ei trecînd chiar și peste coarda ridicată la 2 metri și ceva... Boșimanii (membrii altui trib african), obișnuiesc și astăzi să vîneze, în întinsele savane, într-un mod cu totul original: organizați întocmai ștafetelor, pe un itinerar de mulți kilometri, ei aleargă antilopele (animale foarte rapide după cum se știe), pînă cînd acestea cad jos de oboseală și se lasă prinse. Pentru ca vînătorul matur să poată realiza și rezista într-o asemenea probă de mare forță și viteză, se antrenează în acest sens încă din anii copilăriei.

La aceste popoare, exercițiile de mînuire a armelor, în vederea vîna-

---

CU IONEL DRÎMBĂ

Invinge în sport
cel care știe
să atace
să cutezе la
timp
Ionel Drîmbă

„D'ARTAGNAN-UL ROMÂNIEI“ DESPRE FORȚĂ. AGERIME SI... LACRIMI

«Noul d'Artagnan aparține României!», «Mușchetarul-uragan», «Floreta nr. 1 a Olimpiadei!» — iată doar cîteva dintre titlurile sub care ziariștii de pretutindeni au anunțat pe cîștigătorul medaliei olimpice de aur la floretă — românul Ionel Drîmbă.

Dorind să-i iau un interviu pentru voi, cei mai tineri dintre suporterii campionului olimpic, a trebuit să-l caut în sala unde se desfășura balcaniada de scrimă.

Între două asalturi, Ionel Drîmbă se destăinuie, povestind cum a reușit să ajungă în vîrful piramidei, cîștigînd titlul suprem.

— Cel mai greu asalt mi s-a părut cu francezul Magnan, care este stîngaci, ca și mine. În scrimă nu e totul să ai brațe tari. Trebuie să «intuiești» ce vrea adversarul, să-i ghicești intențiile. Înainte de a fi un sport al brațelor, scrima este un mare examen al nervilor, al gîndirii. În cele 6 minute cît durează un asalt, își spun cuvîntul mii și mii de ore de antrenament.

— *Practici de multă vreme scrima?*

— Neoficial, de la... opt ani. Oficial, am început la zece ani și în cîteva luni ajunsesem de neegalat în cartierul meu din Timișoara, nu atît pentru... măiestria mea, cît mai ales pentru năzbîtiile mele.

— *Ai vrea să împărtășești cititorilor revistei «Cutezătorii» ce ai simțit la capătul cursei pentru titlul suprem?*

— Cînd am urcat pe podium și am văzut tricolorul românesc înălțîndu-se pe cel mai înalt catarg, m-a cuprins o bucurie atît de mare, încît nu știu cum de am reușit să-mi stăpînesc lacrimile.

— *Ziariștii te compara adeseori cu d'Artagnan, iar pe coechipierii tăi cu Aramis, Atos și Portos...*

— Comparația ne place pentru că ne amintește de anii copilăriei. Există însă o nepotrivire: «Cei trei mușchetari» ai lui Dumas erau de fapt... patru, iar «Cei trei mușchetari» ai României, campioni mondiali în 1967 la Montreal, sînt... cinci: Țiu, Falb, Haukler, Mureșan și eu.

— *La întoarcerea în țară, ce te-a emoționat mai mult?*

— Totul: primirea de la aeroport, ceremonia de la Consiliul de Stat cînd am fost decorat... De curînd am simțit o emoție deosebită primind o scrisoare din partea elevilor clasei a III-a A de la *Școala generală nr. 10 din Timișoara*, școala unde am învățat eu.

Ionel Drîmbă mi-a întins un plic. L-am deschis.

«*Dragă Ionele* — am citit pe foaia de hîrtie aflată înăuntru — *noi sîntem abia în clasa a III-a, deci copii între 9 și 10 ani. Dar, deși între noi și tine există o diferență destul de mare de vîrstă te considerăm totuși prieten, un prieten pe care noi l-am îndrăgit. Te așteptam să vii, să ne vezi...*»

— *Proiecte de viitor?* — l-am întrebat pe Ionel Drîmbă, la capătul interviului.

— Să urmez Institutul de cultură fizică și sport, pentru că, oricît de bun ar fi un sportiv, școala îi deschide noi și noi orizonturi. În al doilea rînd... să onorez invitația prietenilor mei din clasa a III-a de la Școala generală nr. 10 din Timișoara. Prevăd o întîlnire emoționantă, la care va trebui să fiu tare, pentru a nu da de rușine calitatea de mușchetar cu vreo lacrimă furișată pe sub gene...

Interviu realizat de SEVER NORAN

Deşi condiţiile climaterice sint dintre cele mai vitrege, copiii eschimoşilor nu pregetă să practice sporturile preferate. Iată-i jucind minibaschet pe... gheaţă.

tului sau apărării de duşmani, se practică de la o vîrstă foarte fragedă, de obicei numai de către băieţi — viitorii vînători şi războinici. Părinţii băieţilor, africani, indieni sau eschimoşi, le confecţionează acestora diverse jucării războinice şi în timpul liber îi învaţă să le mînuiască.

În insula Noua Guinee, de pildă, băieţii, sub supravegherea taţilor, învaţă mînuirea suliţei, a arcului cu săgeţi şi a praştiei încă de la vîrsta de 6 ani. Cel mai important exerciţiu practicat de către micii papuaşi este aruncarea suliţei de bambus într-un disc de lemn care este rostogolit de către unul dintre ei. Cînd copiii aceştia vor deveni oameni în toată puterea, vor fi în stare să doboare cu suliţele lor porcii mistreţi care populează insula.

Deşi aborigenii din Australia continuă să trăiască în condiţii dintre cele mai vitrege, totuşi sînt energici şi plini de viaţă. Principala lor armă de vînătoare, cu ajutorul căreia îşi procură hrana, este misteriosul şi exoticul bumerang care, atunci cînd este aruncat cu dibăcie, într-un anume fel, descrie un cerc larg, loveşte ţinta, după care se întoarce la picioarele celui care l-a aruncat. Şi mînuirea acestei arme este deprinsă tot din copilărie.

N-am epuizat nici pe departe multitudinea de forme (dintre care unele deosebit de pitoreşti, exotice chiar), pe care o îmbracă sportul practicat din fragedă copilărie în unele regiuni ale globului. Exemplele de mai sus credem că sînt totuşi suficiente pentru a crea contururile imaginei exerciţiilor fizice practicate ca o necesitate de imediată utilitate, indispensabilă vieţii de fiecare zi. Este încă una (şi nu secundară) dintre multiplele feţe ale SPORTULUI.

A. LECCA şi C. DIACONU

▲

Băieţii din Noua Guinee, viitori vînători de porci mistreţi, exersîndu-se în aruncarea suliţei

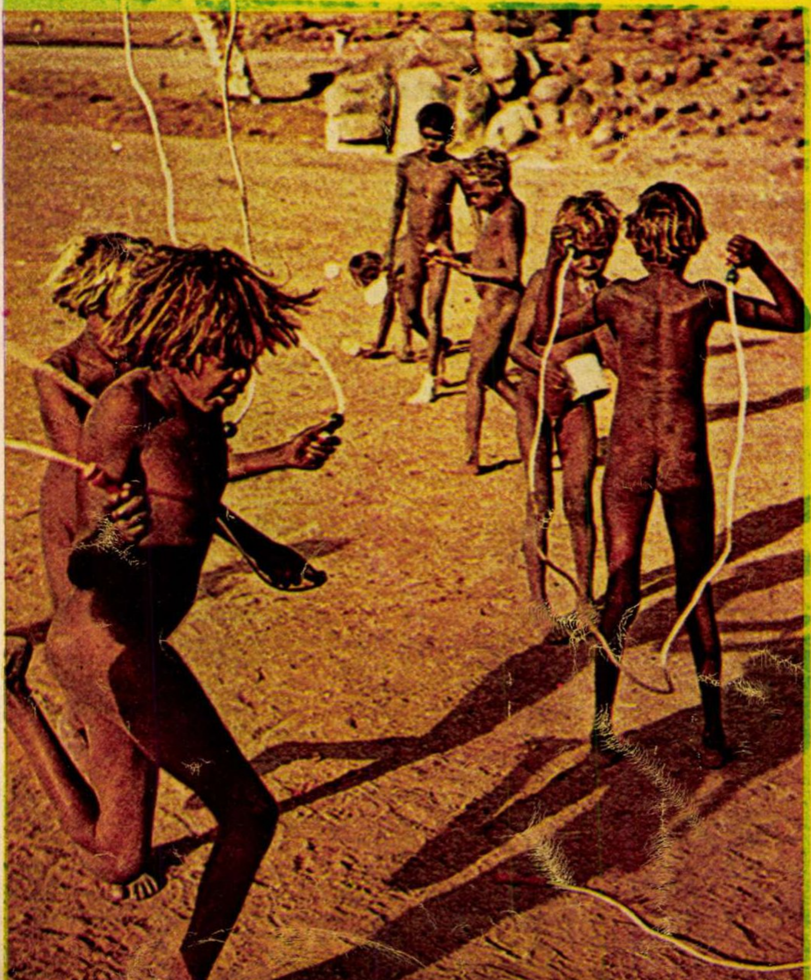

◀ *Pentru a-şi cultiva agilitatea atît de necesară felului lor de viaţă, micii aborigeni din Australia se antrenează sărind coarda.*

▶

Nu e de loc întîmplător faptul că locuitorii ţinutului Tonga (format din 150 insule, situate lîngă marginea de vest a Polineziei) îndrăgesc şi practică rugbiul cu o pasiune care îşi are egal doar în cea a brazilienilor pentru fotbal. Trăind mai ales din pescuit şi agricultură, ei găsesc în acest sport nu numai prilejuri de destindere, ci şi o reală posibilitate de-aşi cultiva agilitatea, curajul, bărbăţia, calităţi fizice şi morale de strictă necesitate pentru ei. Copiii mai ales, practică acest sport în toate împrejurările posibile, chiar şi atunci cînd le lipseşte mingea, pe care o înlocuiesc foarte bine cu o nucă de cocos.

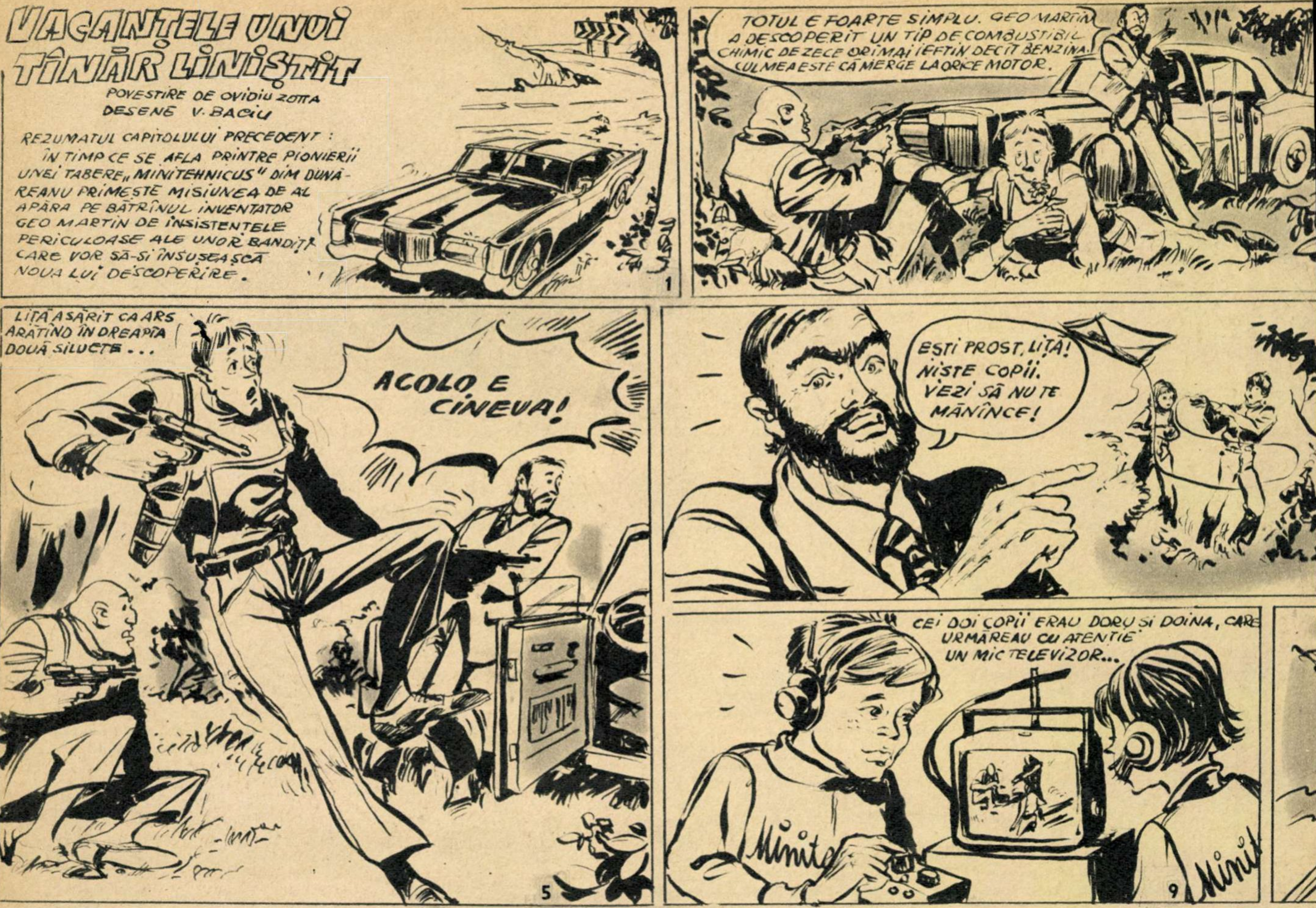
VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT
POVESTIRE DE OVIDIU ZOTTA
DESENE V. BACIU
REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT : ÎN TIMP CE SE AFLA PRINTRE PIONIERII UNEI TABERE „MINITEHNICUS" DIM DUNĂREANU PRIMEȘTE MISIUNEA DE A-L APĂRA PE BĂTRÎNUL INVENTATOR GEO MARTIN DE INSISTENȚELE PERICULOASE ALE UNOR BANDIȚI CARE VOR SĂ-ȘI ÎNSUȘEASCĂ NOUA LUI DESCOPERIRE.
1
TOTUL E FOARTE SIMPLU. GEO MARTIN A DESCOPERIT UN TIP DE COMBUSTIBIL CHIMIC DE ZECE ORI MAI IEFTIN DECÎT BENZINA. CULMEA ESTE CĂ MERGE LA ORICE MOTOR.
LIȚĂ A SĂRIT CA ARS ARĂTÎND ÎN DREAPTA DOUĂ SILUETE...
ACOLO E CINEVA!
5
EȘTI PROST, LIȚĂ! NIȘTE COPII. VEZI SĂ NU TE MĂNÎNCE!
CEI DOI COPII ERAU DORU ȘI DOINA, CARE URMĂREAU CU ATENȚIE UN MIC TELEVIZOR...
Minit
Minit
9

ATANASIE TOMA

REVANȘA

ROMAN FOILETON

(9)

În anotimpul cel mai călduros al celei mai tropicale regiuni a continentului nord-american, Reno, orașul cu 15 000 locuitori, a devenit subit localitatea cea mai cunoscută de pe teritoriul Statelor Unite. Orășelul a fost invadat de 100 000 spectatori, performanță atinsă numai în zilele noastre, cu prilejul desfășurării olimpiadelor. Meciul era într-adevăr fără precedent. Se întîlneau pentru prima oară în lupta pentru titlul mondial la categoria grea, un boxer alb cu unul negru. Cu toate că după victoria statelor din nord asupra confederaților, discriminările rasiale fuseseră oficial abolite, în sud — și nu numai acolo — practicile segregaționiste persistau. În plus, evenimentul suscita un viu interes prin valoarea ridicată și sensibil egală a celor doi luptători precum și prin faptul că un fost căutător de aur — necunoscut în lumea sportului cu mănuși — se încumetase să lupte împotriva atotputernicilor proprietari ai sălilor de box, organizînd, după o rezistență acerbă, meciul care avea să intre în istorie.

Toate ziarele continentului își informau în ziua

aceea cititorii cu cele mai intime amănunte ale istoricului meci ce avea să se dispute după-amiază la Reno. Titlurile de pe pagina întîia erau culese cu litere mari: «Azi meciul secolului», «Azi lupta celor 5 J» (de la inițialele numelor celor doi rivali: James Jim Jeffries și Jack Johnson), «Va coborî viu negrul de pe ring?» — cam în felul acesta erau concepute toate titlurile din ziarele de dimineață care le promiteau cititorilor că în edițiile de seară vor publica ample relatări ale trimișilor speciali.

Ziarele din Noul Orleans aduceau în reportajele lor o undă de neliniște. Preoții de culoare din oraș oficiaseră cu o zi înainte o slujbă religioasă, implicînd cerul să-l scoată cîștigător pe jucătorul alb pentru ca înfrîngerea acestuia să nu determine incidente rasiale. Meciul nici nu începuse cînd agențiile de presă anunțau victime: la Chicago fuseseră linșați trei negri de către bandele Klanului pentru simplul motiv că aceștia au pariat la o loterie locală că va cîștiga negrul Johnson. Tex și Morisson cunoșteau toate aceste fapte, dar nimeni și nimic nu le putea clinti hotărîrea de a duce lupta pînă la capăt.

— Azi au loc două meciuri — glumea Tex în dimineața de 4 iulie, încercînd să-l încurajeze pe bătrînul Morisson — unul pe ring și altul în culisele boxului profesionist. Gluma lui Tex ascundea însă o realitate. Paralel cu meciul de box Jeffries — Johnson se disputa un altul, mai dramatic și primejdios decît primul: lupta dintre tabăra proprietarilor de săli pe de o parte și Tex secondat de Morisson pe de altă parte. În prima rundă, proprietarii de săli îl făcuseră de două ori K.O. pe Tex, izgonindu-l din New York și incendiindu-i apoi stadionul. Vor mai încerca și a treia oară să-l oprească din drum? Întrebarea îl chinuia neliniștitor, dar Tex nu se speria. Nu s-a speriat nici măcar atunci cînd înainte de disputarea meciului cîteva sute de sudiști

turbați au defilat pe străzile din Reno amenințîndu-l cu linșajul dacă îi va îngădui lui Johnson să-l lovească pe Jeffries fie chiar și pe ringul de box!

Cu tot curajul său, Tex evita însă să treacă pe lîngă tabăra pe care o ridicaseră fermierii din sud la marginea orașului. Cîțiva belicoși arboraseră în vîrful unei prăjini, drapelul confederat, fond roșu cu o cruce mare, albastră. Erau acolo reprezentanți ai tuturor statelor din sud, dar mai ales din Carolina, Georgia, Texas, Alabama și Virginia, considerate atunci (ca și acum, în 1968) adevărate bastioane ale rasismului și violenței. (Să nu uităm că fostul președinte John Kennedy a fost asasinat într-un stat din sud, Texas, la Dallas, fratele său, Robert Kennedy, a fost împușcat tot în sud, la Los Angeles, iar pastorul de culoare Martin Luther King a fost mitraliat la Memphis). Existau însă în Reno și oameni pe care nici evenimentele din preajma meciului și nici urmările sale nu-l tulburau și anume comercianții, proprietarii de hoteluri sau de restaurante. Căci Reno trăia la 4 iulie 1910 cea mai frumoasă afacere din existența sa. Hotelurile gemeau de oaspeți. Toți locuitorii orașului deveniseră peste noapte hotelieri. Fiecare familie se strîngea într-o încăpere pentru a le putea închiria pe celelalte. Se închiriau la prețuri fabuloase beciurile și podurile, iar hambarele erau considerate adăposturi de lux. Noaptea, mesele de biliard din cafenele erau închiriate ca paturi! Ziarele scriau că un negustor întreprinzător din Reno a vîndut în 2 zile 50 000 paturi de campanie cu preț dublu, adunînd o avere de invidiat. În zilele acelea orașul era înconjurat de o adevărată salbă de colonii în aer liber, alcătuite din paturi de campanie aliniate unul lîngă altul ca la cazarmă. Cei care n-au mai apucat să găsească un beci, un pod sau un hambar liber se mulțumeau să aibă drept acoperiș cerul senin al tropicelor.

Desen: VINTILĂ MIHAESCU ▶

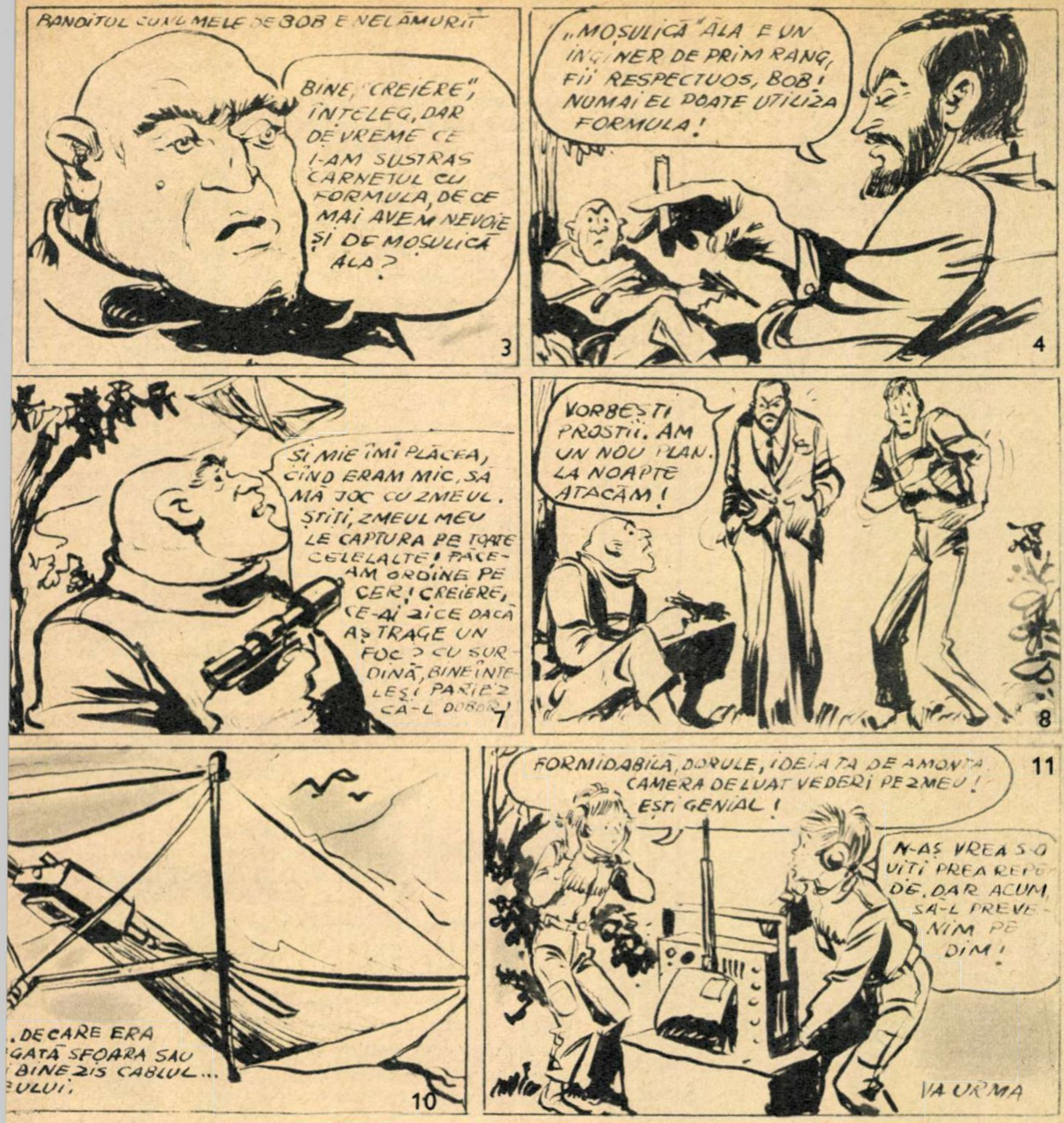
BANDITUL CUNUMELE DE BOB E NELĂMURIT
BINE, "CREIERE", ÎNȚELEG, DAR DE VREME CE I-AM SUSTRAS CARNETUL CU FORMULA, DE CE MAI AVEM NEVOIE ȘI DE MOȘULICĂ ĂLA?
3
„MOȘULICĂ" ĂLA E UN INGINER DE PRIM RANG, FII RESPECTUOS, BOB! NUMAI EL POATE UTILIZA FORMULA!
4
ȘI MIE ÎMI PLĂCEA, CÎND ERAM MIC, SĂ MĂ JOC CU ZMEUL. ȘTIȚI, ZMEUL MEU LE CAPTURA PE TOATE CELELALTE! FĂCE-AM ORDINE PE CER! CREIERE, CE-AI ZICE DACĂ AȘ TRAGE UN FOC? CU SURDINĂ, BINEÎNȚELES! PARIEZ CĂ-L DOBOR!
7
VORBEȘTI PROSTII. AM UN NOU PLAN. LA NOAPTE ATACĂM!
8
...DE CARE ERA GATĂ SFOARA SAU BINE ZIS CABLUL... ULUI.
10
FORMIDABILĂ, DORULE, IDEIA TA DE A MONTA CAMERA DE LUAT VEDERI PE ZMEU! EȘTI GENIAL!
N-AȘ VREA S-O UITI PREA REPEDE, DAR ACUM, SĂ-L PREVENIM PE DIM!
11
VA URMA

ŞTAFETA NESTEMATELOR

(Urmare din pag.4)

pentru asta a trebuit multă trudă şi putere de convingere, căci cu mare greutate bunicele şi străbunicele au renunţat la iile şi catrinţele, betele şi scoarţele transmise prin şirul a trei generaţii şi păstrate în ascunzişul vechilor lacre frumos sculptate.

Liliana Cucu a aşezat la loc de cinste cea mai frumoasă ie cusută de mîna măiastră a străbunicei sale în urmă cu aproape 120 de ani. Iată şi cea mai bogată cămaşă de mireasă purtată pe la începutul secolului de bătrîna Gheorghiţa Ghiţă. De la Şandru Floarea elevele au primit în dar o frumoasă catrinţă, cusută cu fir, acum mai bine de 50 de ani. Sînt colecţionate aici şi cîteva obiecte de uz casnic din trecut: un tipar de caş sculptat cu roţi zimţate şi motive geometrice, dăruit de bunica elevei Mînea Lidia. Străbunicul lui Năstase Ion a fost cioban. De la el s-a păstrat acea scafă ciobănească, lustruită de vreme, precum şi zgîrieciul şi găndinarul pentru olărit. În cîntecele satului se spune că fetele îşi ţes singure catrinţele şi-şi cos cu mare iscusinţă iile de sărbătoare. Şi nu e de mirare că adeseori pe înserat, la şezătorile cercului de cusături al şcolii, se adună mamele şi bunicele cu fiicele şi nepoatele unde se deapănă odată cu firul legendelor şi al cunoscutei balade a lui Bahnea haiducul şi firul de arnici sau de mătase, înflorind pînza albă a iilor şi ţesătura catrinţelor. Astfel, preluate din bătrîni, vechile cusături se îmbogăţesc azi cu podoabe noi de flori şi de culori făcînd să strălucească mai departe nestematele portului vrîncean.

ILEANA PITA

• Revanşa • 52

• Revanşa • 53

• Revanşa • 54

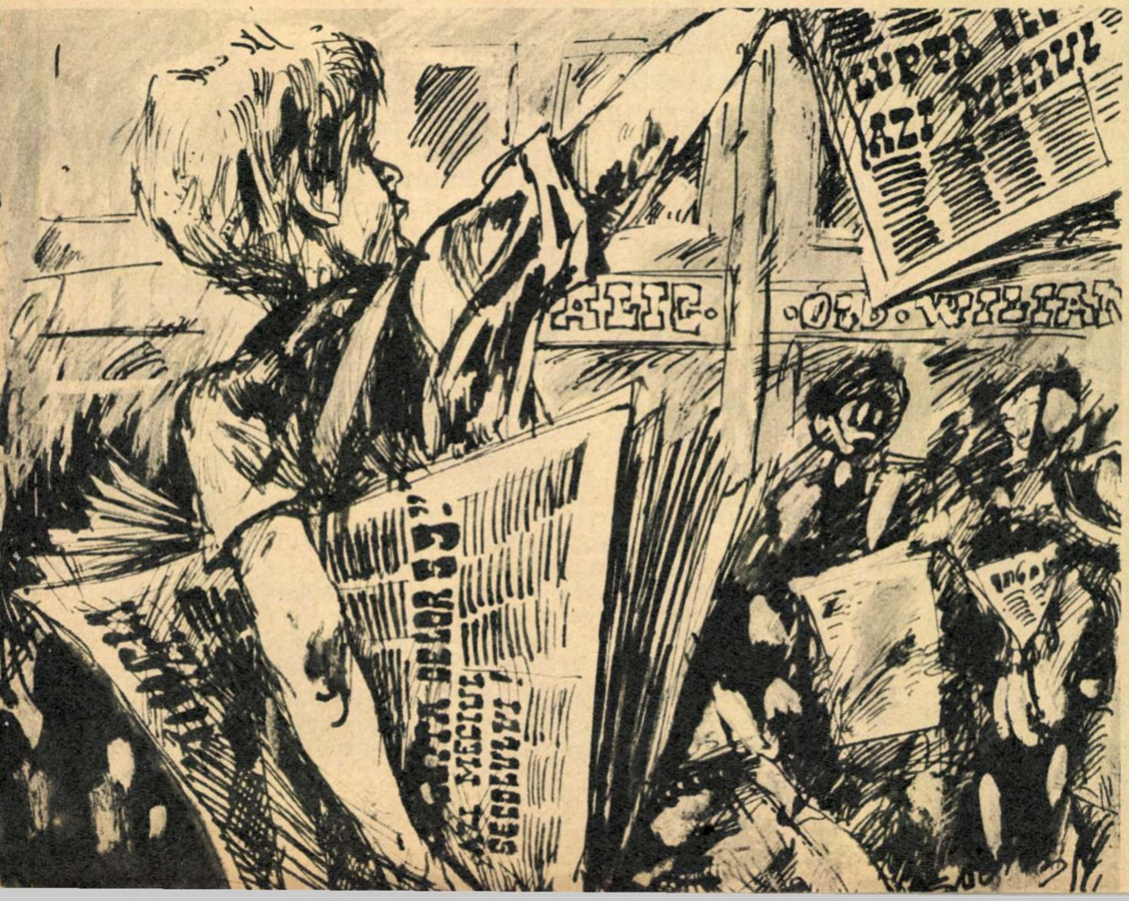
LUPTA
AZI MECIUL
ALLIC.
OLD WILLIA
MECIUL SECOLULUI

Reno, 4 iulie 1910, orele 10 dimineaţa. Stadionul lui Tex era o imensă cutie de conserve în care 100 000 spectatori aşteptau nerăbdători meciul dintre Jeffries şi Johnson. Oraşul părea părăsit şi adierea uşoară a vîntului aducea la intervale scurte vuietul stadionului aflat la 4 mile de Reno. America nu mai văzuse niciodată un asemenea spectacol. Mulţi dintre cei prezenţi pe stadion aduseseră cu ei alimente şi, plictisindu-se, îşi făceau de lucru umblînd la provizii şi înfulecînd sandvişuri uriase. În vacarmul stadionului se făceau şi se desfăceau mii de pariuri. Pentru cei 25 dolari pe care îi plătiseră la intrare, sudiştii pretindeau nu numai o victorie a lui Jeffries, ci şi sînge, lovituri dure. La ora prînzului, într-o baracă din spatele stadionului construit cu atîtea sacrificii de Tex, cei doi luptători au trecut pe rînd prin faţa medicului.

— Amîndoi sînt două pachete de muşchi... Şansele sînt egale şi pentru unul şi pentru celălalt, a spus către Tex medicul după ce a redactat procesul verbal.

— Cine credeţi că o să învingă, domnule Tex? a întrebat apoi medicul.

Cu un surîs şters în colţul buzelor, Tex a răspuns evaziv, privind cerul albastru şi senin al Nevadei:

— Cine va învinge? Vreţi, într-adevăr, să ştiţi cine va învinge?

Tex s-a apropiat de fereastra barăcii privind undeva departe, spre linia de orizont a preriei unde o coloană de călăreţi înainta încet.

— Da, pot să vă spun acum cu certitudine cine va învinge. Eu voi învinge, domnilor... Da, eu...

Şeriful din Reno asistase şi el la controlul medical şi scrisese apoi cu caligrafia lui greoaie în colţul procesului verbal. «Totul este O.K.» El era singurul care înţelegea motivele ce-l făceau pe Tex să spună cu-atîta certitudine — «eu voi învinge».

(Va urma)

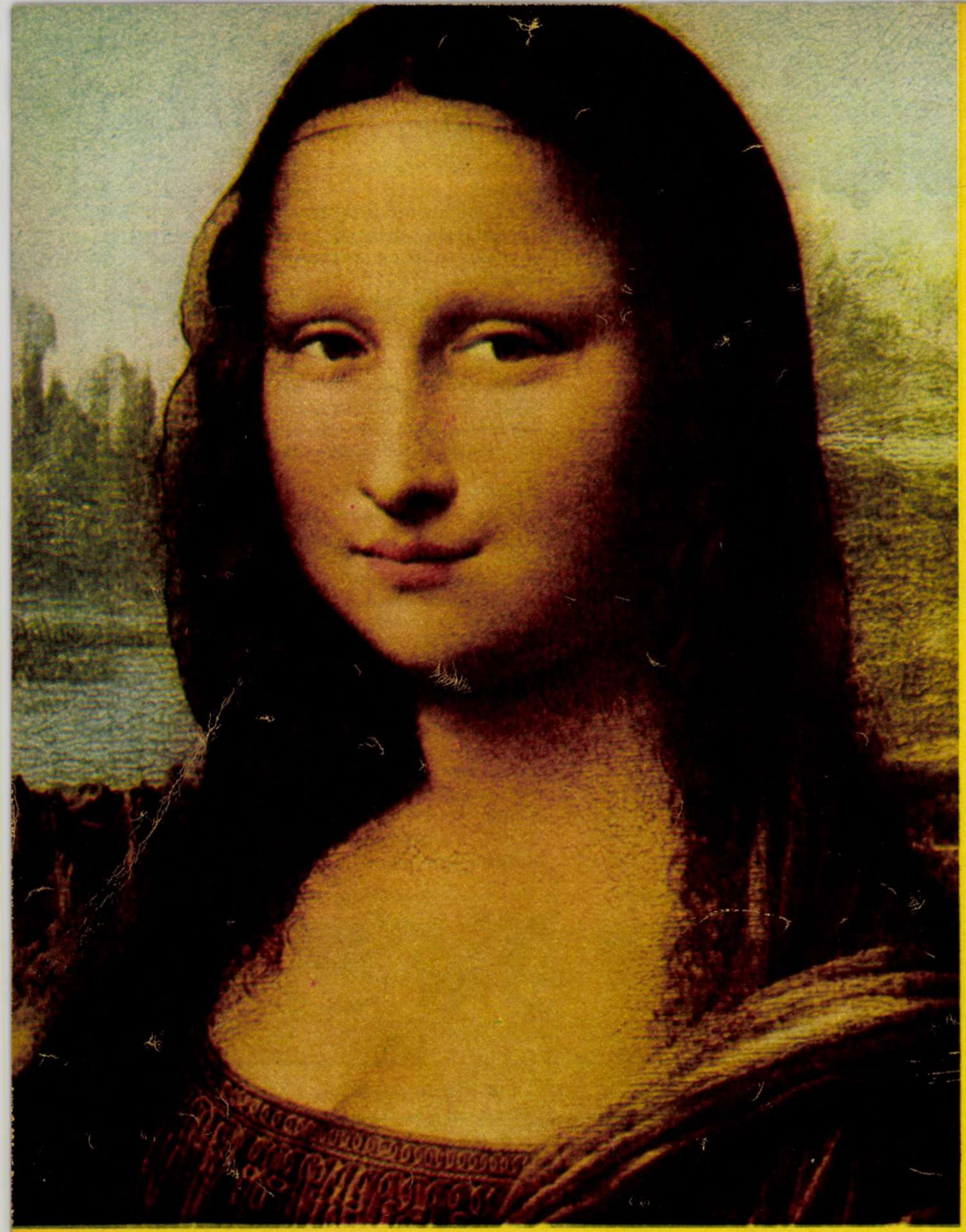

LEONARDO DA VINCI - MONA LISA (fragment)

Mona Lisa

FANTASTICA BIOGRAFIE A UNUI TABLOU

«PERSONAJELE PE CARE TU LE ÎNFĂȚIȘEZI, PICTORE, TREBUIE SĂ FIE ÎN AȘA FEL REDATE ÎNCÎT CEI CARE LE PRIVESC SĂ POATĂ RECUNOAȘTE UȘOR ATITUDINILE LOR, STAREA SUFLETEASCĂ ÎN CARE ELE SE AFLĂ».

LEONARDO DA VINCI

Am citit nu de mult într-o revistă că adevărata «Mona Lisa» nu este cea de la muzeul Luvru*) din Paris — unul din cele mai bogate și importante muzee de artă din lume —, și că ea s-ar afla în Anglia. S-a tipărit chiar și o carte în acest sens, pe care au scris-o bineînțeles, proprietarii tabloului cu pricina. Dar n-au reușit să-i convingă pe specialiști. Ei cunoșteau de altfel de multă vreme și acest al doilea tablou, însă nu se știe cu siguranță cine anume l-a pictat, pentru că, pe vremuri pictorii nu aveau obiceiul să-și semneze și să-și dateze, ca astăzi, lucrările. În orice caz, știrea a produs senzație. Și atunci m-am gîndit că poate v-ar interesa cîteva întîmplări din viața acestui tablou celebru al lui Leonardo da Vinci, marele pictor al Renașterii italiene. Pentru că, să știți, nu sînt multe tablourile care au avut, în lunga lor viață, atîtea peripeții prin cîte a trecut vestitul portret al Monei Lisa.

«Mona Lisa» sau «Gioconda». Așa i se spune, după modelul care i-ar fi pozat lui Leonardo da Vinci, Mona Lisa del Giocondo, tînăra și fermecătoarea soție a lui Francesco del Giocondo, un bogătaș florentin. Leonardo a început să picteze tabloul în martie 1503. Împlinea atunci 51 de ani, era stăpîn deplin al meșteșugului picturii (după cum era, în același timp, arhitect și sculptor, filozof și scriitor, matematician și fizician) și se afla în plină forță creatoare. Mona Lisa avea 24 de ani. Era tînără, frumoasă și avea un zîmbet enigmatic, zîmbetul acela fugar pe care Leonardo da Vinci l-a surprins pictînd în tehnica sa caracteristică, acel «smumato», adică trecerea gradată, aproape nesimțită, de la o culoare la altă culoare, culorile parcă topindu-se una în alta, iar conturele atenuîndu-se. Și parcă a vrut să simbolizeze prin zîmbetul acesta tainic și trecător tocmai fluiditatea, curgerea imperceptibilă a stărilor sufletești. Se spune — poate este o născocire, dar care se potrivește — că, în timp ce picta, ca să păstreze pe chipul tinerei femei cît mai mult zîmbetul acesta, Leonardo ceruse să se cînte o muzică deosebit de suavă.

Se presupune, și există argumente în acest sens, că tabloul era terminat în 1505, deși se pare că Leonardo credea că ar mai trebui să adauge mereu măcar o trăsătură de penel și că n-ar fi considerat niciodată definitiv terminat lucrul la acest portret. De altfel, a luat tabloul cu sine, în toate peregrinările sale — de la Florența la Milano, înapoi la Florența, apoi la Roma și, în sfîrșit, în 1516, Leonardo da Vinci fiind invitat de Francisc I, regele Franței, «Mona Lisa» trece prima oară granițele Italiei, adoptînd o nouă patrie. Pictorul se stabilise la castelul Cloux, unde tabloul era văzut cînd Leonardo da Vinci mai trăia. În 1584 se știe că tabloul se afla la Fontainebleau, un alt castel al lui Francisc I. Pe urmă, sub domnia regelui Ludovic al XIV-lea, «Mona Lisa» ajunge la Luvru. A rămas aici pînă în secolul nostru. Cînd, într-o bună zi, la 21 august 1911, tabloul dispare.

Pe peretele din salonul pătrat unde se afla, a rămas doar rama goală. Toate cercetările întreprinse nu dau nici un rezultat. Prea cunoscută era însă această pictură, ca să stea multă vreme ascunsă, nedibuită. Și, într-adevăr, după doi ani, la 11 decembrie 1913 era adusă la un anticar din Florența, care anunță imediat autoritățile. Ce se întîmplase cu tabloul? Un italian care lucra la Luvru, animat de sentimente patriotice, a scos pe neobservate tabloul din muzeu și, cu ajutorul unei flașnete, pe care nici un vameș nu a cercetat-o cu de-amănuntul, «Mona Lisa» a trecut Alpii, întorcîndu-se la Florența. Bineînțeles, lucrurile odată clarificate, autoritățile italiene au restituit tabloul francezilor, într-un cadru solemn, la 24 decembrie 1913, în prezența ambasadorului Franței în Italia.

De atunci «Mona Lisa» este la Luvru. Acum trei ani, în cadrul unor manifestări culturale, a întreprins, în condiții de securitate excepționale, o călătorie mai lungă, trecînd prima oară oceanul, în Statele Unite, pentru ca să se reîntoarcă, cu același zîmbet enigmatic, în celebrul muzeu parizian, unde se întîlnește în fiecare zi cu vizitatorii care vin să o vadă din toate colțurile lumii.

HORIA HORȘIA

---

*) *Construirea Luvrului a început de mult, în 1204. Aproape fiecare rege francez a vrut să adauge ceva la strălucirea lui, fapt împlinit cu prisosință de-a lungul anilor, de către arhitecți celebri. Abia în secolul trecut, în timpul lui Napoleon al III-lea, s-a considerat a fi terminat, elaborîndu-se chiar o lege despre încheierea tuturor lucrărilor. Din reședință regală, palatul Luvru a devenit reședința artei, muzeu; unde se află nenumărate lucrări celebre ca Victoria (Nike) din Samotrace, Venus din Millo, valoroase opere de Michelangelo, Rafael, Tiziano, Rubens, Velasquez, Rembrandt, Watteau și alții. Printre aceste comori «locuiește» și Mona Lisa.*

CLUBUL

MATEMATICIENILOR

PROFESOR UNIVERSITAR

FLORICA CÎMPAN

VĂ PREZINTĂ

ÎN CONTINUARE

MISTERIOSUL π

Se poate spune, fără exagerare, că omul s-a apropiat de numărul π de cînd s-a desprins de animalitate și a început să-și facă unelte și podoabe. De atunci a îndrăgit *cercul*, fiindcă cercul întruchipa imaginea Soarelui, a Lunei sau a orizontului, și omul a căutat să imite această formă. Dar cum măsura omul, pe atunci, cercul sau segmentul de cerc? El lua o ramură verde, sau o nuia, și cînd o-întindea bine obținea o dreaptă, cînd o îndoia, ramura se transforma într-un cerc sau într-un arc de cerc. Desdoia apoi nuiaua făcută cerc și o măsura cu altă nuia. Așa a aflat el că, oricît de mare sau oricît de mic ar fi un cerc, *întotdeauna*, lungimea lui este de trei ori cît diametrul său. În limbajul nostru aceasta înseamnă $\pi=3$. Pe atunci, poate că el nici nu știa să numere, dar ce importanță avea aceasta, de vreme ce el avea cunoștința numărului 3? Și știți cum? Lua un pumn de pietricele și, de fiecare lungime a diametrului punea cîte o pietricică deoparte. Cînd se făceau 3, tăia nuiaua și o îndoia. În felul acesta, cercul pe care-l obținea, avea mărimea dorită de el! Peste mii și mii de ani, cînd a învățat să scrie, această descoperire a fost notată cu multă grijă. Ulterior, a fost descoperită în toate scrierile de pe vremea aceea. Pe cărămizile arse ale babilonienilor, în papirusurile egiptenilor. pe foile de palmier ale manuscriselor hinduse, în cărțile chinezilor, peste tot, se află însemnarea că *diametrul cercului se cuprinde de trei ori în lungimea lui.*

IMPORTANT!

DIN DIVERSE JUDEȚE ȘI MUNICIPII ALE ȚĂRII NI S-A SEMNALAT CĂ UN MARE NUMĂR DE ELEVI CARE DORESC SĂ PARTICIPE LA CONCURSUL MINITEHNICUS N-AU PUTUT OBȚINE REVISTA ÎN CARE A FOST PUBLICAT BREVETUL.

ANUNȚĂM PE ACEASTĂ CALE CĂ ÎN URMĂTORUL NUMĂR AL REVISTEI (50) CARE APARE LA 12 DECEMBRIE 1968 VOM PUBLICA DIN NOU BREVETUL MINITEHNICUS. CULOAREA COPERȚILOR SALE VA FI DIFERITĂ DE CEA ÎN CARE A APĂRUT PRIMUL BREVET. PENTRU NOILE BREVETE SE ACORDĂ ÎNCĂ 5 ZILE DE RĂGAZ. DECI ELE VOR PUTEA FI TRIMISE PÎNĂ LA DATA DE 20 DECEMBRIE 1968 (DATA POȘTEI). PROCURAȚI-VĂ NUMĂRUL 50 AL REVISTEI!

DANIELESCU LOVIN

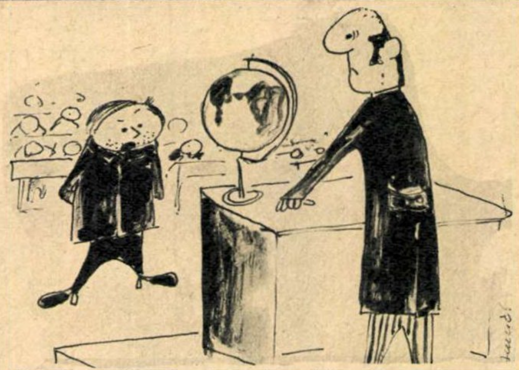

Vrînd să facă o glumă, profesorul întrebă un elev.

— Cam cîte cozi de șoarece ar trebui ca să putem lega Luna cu Pămîntul??!!

După o clipă de gîndire elevul răspunde:

— Cam... 545,6 miliarde... Dar ar ajunge și numai una... însă ar trebui să fie foarte lungă.

Fără cuvinte...

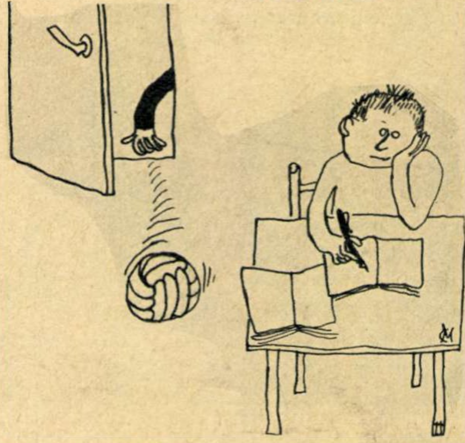

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

V. VASILIU

Fără cuvinte...

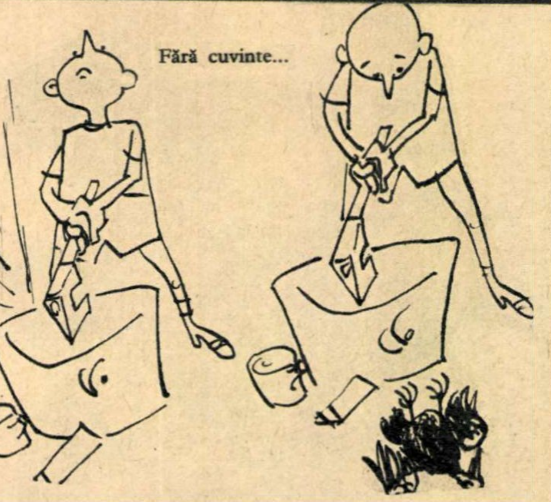

Fără cuvinte...

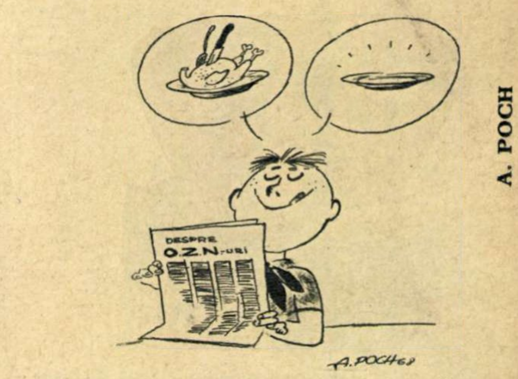

— Farfurii zburătoare!... Dar oare or fi farfuriile astea pline sau goale???

A. POCH

Ți-ai înnoit abonamentul la Cutezătorii?

ATENȚIUNE! ATENȚIUNE! ATENȚIUNE!

O NOUĂ RUBRICĂ A PAGINII SFINX:

„OBIECTIVUL VESEL“

Începutul l-au făcut elevii Liceului nr. 7 din Cluj. După cum vedeți, este vorba de un moment al unui joc în care cei doi parteneri, legați la ochi, trebuie să se servească reciproc cu cîte o linguriță de dulceață.

TRIMITEȚI LA REDACȚIE FOTOGRAFII HAZLII, FOTOGRAFII GHICITOARE ETC... REALIZATE DE VOI. CELE MAI BUNE DINTRE ELE VOR FI PREMIATE ȘI PUBLICATE ÎN REVISTĂ.

FILATELIE

VĂ PREZENTĂM CÎTEVA MĂRCI POȘTALE DINTR-O EMISIUNE A POȘTEI CUBANEZE REPREZENTÎND DIFERITE FLORI.

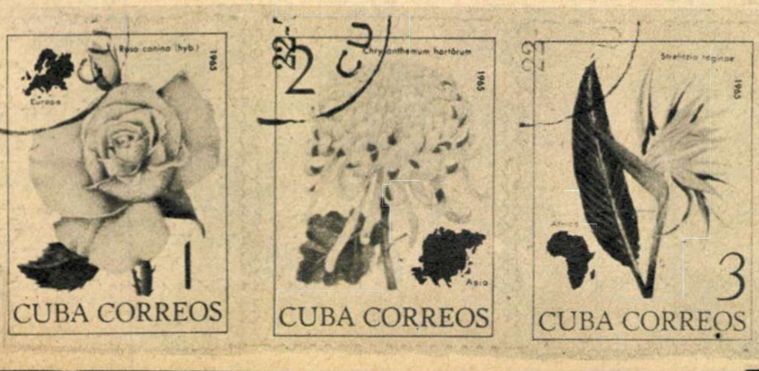

108

Mihai Vodă Viteazul

Scenariu:
VLAICU BÂRNA

12

Ilustrații:
TEODOR BOGOI

La Călugăreni, lîngă apa Neajlovului, se dădu o bătălie cumplită, din care oastea lui Mihai ieși biruitoare. Mare parte din turci își aflară moartea în mlaștinile Neajlovului, iar bătrînul general Sinan Pașa căzu de pe cal și își pierdu doi dinți.

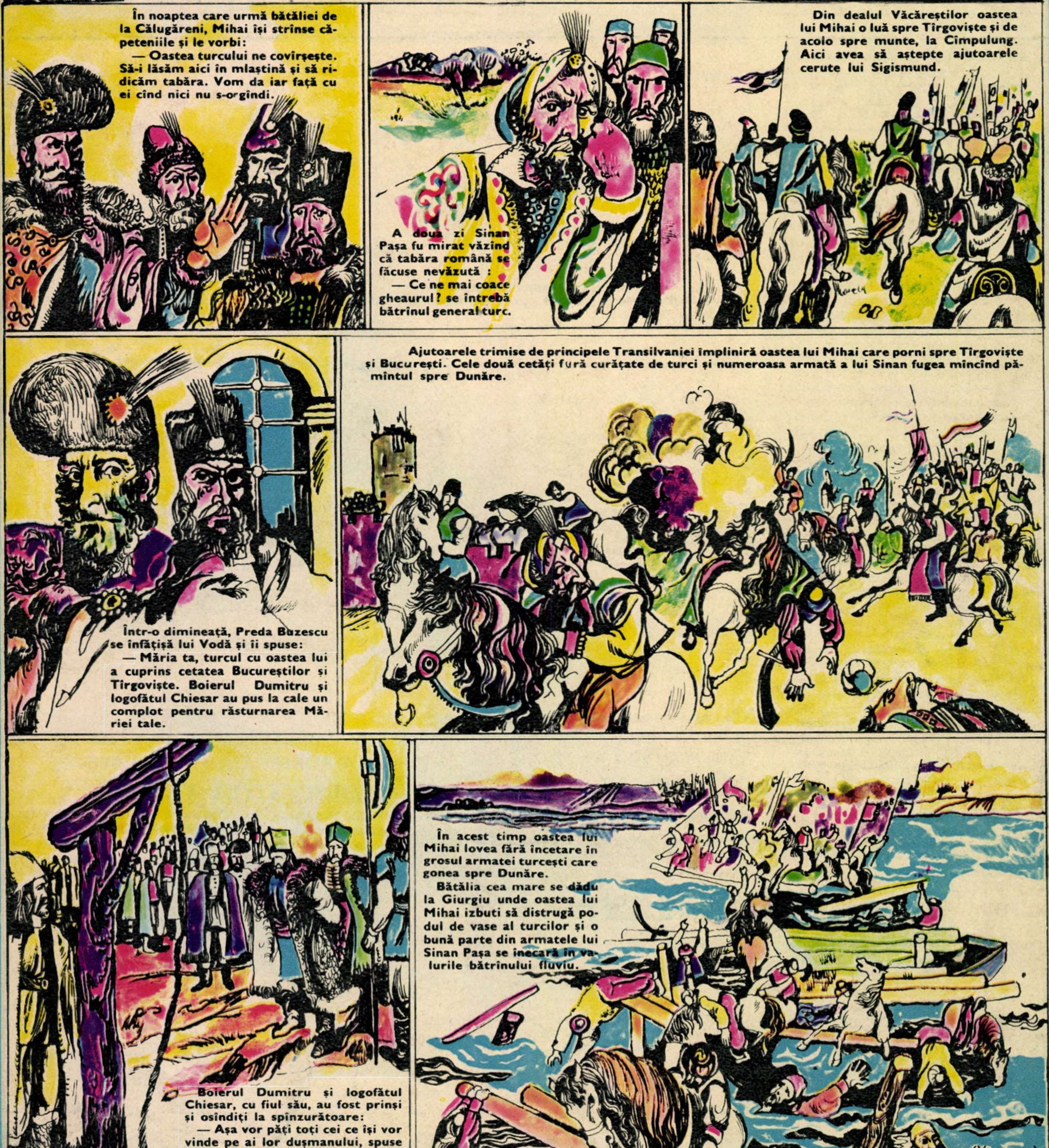

În noaptea care urmă bătăliei de la Călugăreni, Mihai își strînse căpeteniile și le vorbi:

— Oastea turcului ne covîrșește. Să-i lăsăm aici în mlaștină și să ridicăm tabăra. Vom da iar față cu ei cînd nici nu s-orgîndi.

A doua zi Sinan Pașa fu mirat văzînd că tabăra română se făcuse nevăzută :

— Ce ne mai coace ghiaurul ? se întrebă bătrînul general turc.

Din dealul Văcăreștilor oastea lui Mihai o luă spre Tîrgoviște și de acolo spre munte, la Cîmpulung. Aici avea să aștepte ajutoarele cerute lui Sigismund.

Într-o dimineață, Preda Buzescu se înfățișă lui Vodă și îi spuse:

— Măria ta, turcul cu oastea lui a cuprins cetatea Bucureștilor și Tîrgoviște. Boierul Dumitru și logofătul Chiesar au pus la cale un complot pentru răsturnarea Măriei tale.

Ajutoarele trimise de principele Transilvaniei împlinìră oastea lui Mihai care porni spre Tîrgoviște și București. Cele două cetăți fură curățate de turci și numeroasa armată a lui Sinan fugea mîncînd pămîntul spre Dunăre.

Boierul Dumitru și logofătul Chiesar, cu fiul său, au fost prinși și osîndiți la spînzurătoare:

— Așa vor păți toți cei ce își vor vinde pe ai lor dușmanului, spuse Mihai.

În acest timp oastea lui Mihai lovea fără încetare în grosul armatei turcești care gonea spre Dunăre.

Bătălia cea mare se dădu la Giurgiu unde oastea lui Mihai izbuti să distrugă podul de vase al turcilor și o bună parte din armatele lui Sinan Pașa se înecară în valurile bătrînului fluviu.

(Va urma)

Cutezătorii 49

Redacția București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R. de către factorii poștali și difuzorii de presă.